

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKI

«Aşırı cereyanlar, ister sol, ister
sağ olsun, tamamiyle karşısın-
dayım.» — Cevdet Sunay —

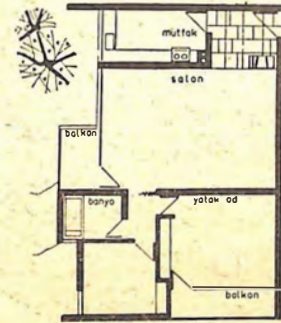
Dayan, başarırısın!

amir

12 Milyon liralık ikramiyelerin

En az 200 liralık vadesiz veya 100 liralık vadeli bir hesap açtırarak yılın ilk çekilişine katılabiliyorsunuz. Bu zengin ve cazip keşidede kazanma şansınızı artırmak için tasarruflarınızın tamamını İŞ Bankasına yatırmanız menfaatiniz icabıdır. Türkiye İŞ Bankasının ikramiye çekilişleri halk huzurunda yapılmaktadır.

İŞ Bankasının ikramiye apartmanları İstanbul mutena semtlerindeki Feneryolunda, sağlam yapı, kullanışlı, ferah, modern birer aile yuvasıdır.

Not: Apartman Dairesi taltih-tiler, diledikleri takdirde 50.000 lira para ikramiyesini tercih edebilirler.

TÜRKİYE **BANKASI**

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

AKBABA

Yıl: 44 Cilt: 10 Sayı: 16 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 13 Nisan 1966

Allahsızlar!

YERYÜZÜNDE hiçbir memleket, yalnız melekler vatani değildir. Ağırbaşlı İngilterenin meşin ceketlileri, gazino basıyor, adam dövüyor, otobüs yakıyor. Kafasını çalıştırmaktan kalbini unutan Almanya, kaatili belirsiz cinayetler işler. Amerika'da milyoner çocukları, kaçırılma korkusu içinde yaşıyor. Bankalar haydut saldırısına karşı zırhlar, elektrikler, çanlar içinde...

Türkiye de, şu her iktidarın, için için özlediği bir dikensiz gül bahçesi değildir. Hırsızımız da var, yankesicimiz de var, kaçakçımız, vurguncumuz, soyguncumuz da var... Bu tortu içinde, Allahlıklar ve Allahsızlar da var elbet.

Allahlık kimdir?.. Akıl züğürtüne, bilgi züğürtüne Allahlık deriz. Sağlığı, yalnız Tanrıdan bekler. Mutluluğu, yalnız Tanrıdan umar. Dünya nimetlerini, yalnız Tanrıdan ister: Okumadan, öğrenmeden, çalışmadan... Seccadeye diz çökmüş, başında takke, elinde tesbih, gözler kapalı, sallana sallana dualar mırıldanacak ömrü boyunca ve Tanrı ona aş verecek, ateş verecek, güneş verecek ve ne isterse beleş verecek!

Biz, mutluluğu yalnız Tanrıya kavuşmakta uman, her başarıyı, yalnız ondan bekleyen, bir lokma, bir hırkaya boyun eğmiş Allahlık bir millet olmak istemiyoruz.

Ama Allaha, o eşsiz yaratıcıya inanmayan, kafası odun, kalbi taş, ot ile it arası bir yaratık da değildir Türk milleti...

Lâik Türkiye'de din ile dünya

işlerinin birbirinden ayrışması, dini, o ilâhî duyguyu yere düşürenlerin sömürücü elinden alıp tanrısal yüksekliğine ulaştırmak içindir.

Meclis kürsüsü, elbet cami minberi değildir. Birinde dünya kelâmı edilir, öbüründe Tanrı kelâmı.

Din işlerini dünya işlerine, dünya işlerini din işlerine karıştıranlar, yalnız milletlerin gönüllerini fetheden o büyük inanca ihanet etmiş olmazlar, memlekete de kötülüklerin en büyüğünü yapmış olurlar.

Ziya Gökalp'in ne güzel bir buluşu vardı: Cami, mânası üstünde bir söz, derdi. İçtima mahalli, cemaatin toplandığı yer.. Orada, cemiyet işleri konuşulur, Türklerin sosyal meseleleri tartışılır, hayır işleri, yardım işleri düzenlenir.

Mescit, onun da mânası üstünde: Secde edilen yer. Namaz kılınır, dua edilir, gönüller dünya galelerinden uzaklaşır, Tanrıya el açılır...

Gökalp erken öldü, çok erken. Eğer Atatürk, onun gibi bir düşünür bulsaydı, bir başka millet olurduk bugün...

Kimi evinde, kimi mescitte namaz kılan müslüman Türkler, bayramlarda, kandillerde, çağımızın zorladığı kolaylıkla camilere gider, orada büyük müşidlerin, büyük din adamlarının güzel sözlerini, güzel nasihatlarını, eşleri ile, çocukları ile oturur, dinler ve gönülleri Tanrı ışığı ile aydın, ödevlerini yapmış insanların rahatlığı içinde, işlerine, evlerine dönerlerdi.

Ne dine kapılarını kapamış bir

çağdaş bilgi, ne çağdaş bilgiye kapılarını kapamış bir din... İşte özlediğimiz mutlu yarınların Türkiye'si.

Son derece zeki bir hesap adamı olan sayın Demirel'in Ramazan bayramındaki mesajına biz bu bakımdan karşı koymuştuk. Tanrının büyük adını, her cümlesinin başına, sonuna ekliyen bir Başbakan, adına «Allahlık» dediğimiz bir tip olur.

Biz, o «duacı» ağzından ürkmüştük. Ama bu bayram, sayın İnönü'nün, otuz milyonun kutusal duygularına nanik yapan soğuk mizahı, bizi ürküntüden de öte bir üzüntüye düşürdü.

Buna karşı, sayın Demirel, aklın ve mantığın dengesi içinde, sahiden güzel, sahiden düşündürücü, memleket dertlerini rakam rakam bölümleyen bir mesaj yayınlamış ve mutlu bayramlara milletçe kavuşmamız için, şartları saya saya, Tanrıya sığınmıştır.

Büyük Fransız yazarı André Maurois'nın güzel bir sözünü hatırlıyorum, İngiltere'yi anlatan:

«Orada en yeni gelenek iki asırlık, en eski buluş iki aylıktır» diyor.

Geleneklerine böylesine bağlılık, İngilizleri en ileri dünya milletleri sırasında yer almaktan geri koymamıştır. Bir pazar sabahı, radyonuzda Londra'yı bulunuz: Odanın saatler saati, göklere tırmanan çan sesleri ile dolar.

Ya Amerika?.. Orada, Tanrıya şükretmeden işe başlayan tek devlet adamı görülmüş müdür?

Dinsiz, kitapsız ve Allahsız ko-

münist rejimi bile, geri memleketlerde yayılmak için suratına dinin maskesini geçiriyor. Beyoğlu caddesinden geçerken Sovyet Konsolosluğunun propaganda vitrinine bakınız: Başparmakları kulak memelerinde, satılmış sarıklar görürsünüz!

Size, çölden bir yeşil cennet fıskırtan İsrail'i anlattığım zaman göreceksiniz: Dünya turistleri ve dünya zenginleri ile dolu en yeni otellerinin alt katında, şampanya kadehlerinin köpürdüğü ve çiftlerin uçtuğu bar, bahçesinde ibadet evi var!

Türk milletinin zikzaklar yapan talihi, yine aydınlığa uzanan güzel bir yoldadır. İnönü, meyvaları donduran soğuk dalgasından ilham almış ürpertici bir bayram demeci estirirken, Türkiye'nin yeni bayrak-adamı sayın Cevdet Sunay: «Türk milletine hizmette bana yardım etmesini Allahtan dilerim» diye otuz milyonun kalbini ısıtıyor.

Türkiye, ne Allahlıklar dünyasıdır, ne Allahsızlar!

Yusuf Ziya ORTAÇ

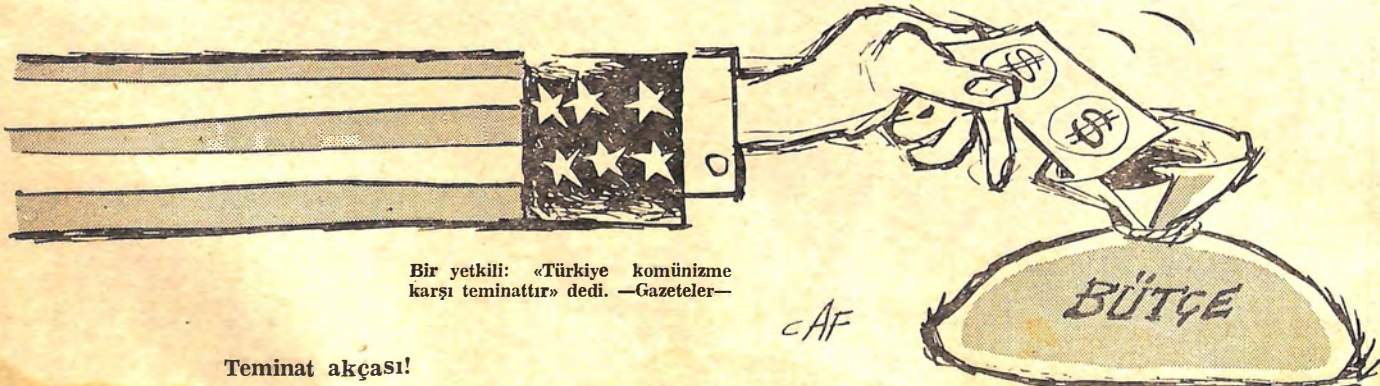
Teşekkürlerim:

Binlerce okuyucumdan bayram tebriki aldım. Küçük zarflara büyük kalplerini koyup bana göndermişler.

Fuzûlî, sevgilisine: «Keşke bin canum olsaydı da her biri ile bir kere kurban olsaydım sana» der... Ben de bu mektuplar karşısında öyle düşünüyorum: Keşke bin saatim olsaydı da, teker teker teşekkür edebilseydim her birine...

Bu sevgi dolu, saygı dolu satırlar hepimizdir benim vefah dostlarım.

Y. Z. O.

Bir yetkili: «Türkiye komünizme karşı teminatır» dedi. —Gazeteler—

Teminat akçası!

Bu kimin?

**Aziz
Nesin**

BİZİM evde benim adım «Pasaklı kız»dır. Annem, Babam, Ablam, hepsi benim savrukluğumu, dağınıklığımı kınarlar. Yalnız Metin beni beğenir. Oysa ben düzenli bir kız olmak için çok çabalıyordum. Ama benim bu çabamı bizimkiler bir türlü görmek istemiyorlar.

Pazar sabahı, ödev defterimi nereye koydum diye aranıp duruyordum. Annem «Ne olacak senin bu halin, eline aldığın şey yok oluyor...» diye söylendi. «Ben neden böyle yım?» diye üzülüp dururken Babam da söylenmeye başladı. Büyükbabamla Anneannem de bizdelerdi. Onlar da dağınıklıktan yakındılar. Ablam onlardan hiç de geri kalmadı. Yalnız Metin yanıma gelip yavaşça «Bu evin içinde insan kendini bile kaybeder» dedi.

Öyle içerdim ki... İşte o coşkunlukla bir çabuk masamı, kitaplarımı, eşyalarımı düzenlemeye başladım. Kitaplarımı düzenlerken dolabımda bir ruj, iki kartpostal, bir de erkek çorabı teki buldum. Bunları alıp salona gittim. Salonda hâlâ birbirlerine dağınıklığı anlatıp beni çekirtiyorlardı. Erkek çorabı tekini uzatıp,

— Bu kimin? Kitaplarının arasında buldum... dedim.

Babam, Anneme,

— Aaaa, benim çorabın teki, geçen sabah okadar aradın da bulamıydın... dedi.

— Bu ruj kimin?

Annem,

— Nerden çıktı? diye bağırdı.

— Birisi masamın üstüne bırakmış.

— Haaa, ben unuttum...

Kartpostalları uzattım:

— Bunlar kimin?

Ablam yüzü kıpkırmızı,

— Nerde buldun, ben de onları arıyordum... diye haykırdı.

— Birisi masamın gözüne koymuş. Arkasındaki yazıları okudum... diyerek kartları verdim.

Ders çalışmak için masama oturdum, bu sefer de kalemim yok. Her yanı aradım. Annem,

— Yine neyini kaybettin, ne aranıp duruyorsun? dedi.

— Kalemimi gördünüz mü? dedim.

Annem,

— Bir kalemine sahip olamıyor-

sun... diye başladı, açtı ağzını, yumdu gözünü.

Anneannem,

— Kız, sen bu pasaklılıktan, savrukluktan ne zaman kurtulacaksın? dedi.

Babam,

— Kızım, her şeyi yerli yerine koy diye sana kaç kere söyledim. Sen lâf anlamaz mısın hiç... dedi.

Ablam büsbütün damarına basmak istercesine,

— Şimdilik benim kalemimle yaz ama, sakın kaybetme... dedi.

Kalemimi alıp bana vermek için odasına gitti, ordan,

— Kim aldı benim kalemimi, gören var mı? diye bağırma-ya başladı.

Üzüldüğümü gören Anneannem saçlarını okşayarak,

— Zenepçim, dedi, senin yaşında kızlar artık koca evi çekip çeviriyorlar. Sen bir kalemine, defterine sahip olamıyorsun... Dağınıklık hiç iyi bir şey değildir kızım.

Bir yandan da Annem durmadan söyleniyordu:

— Bizim ailemizde savruk, dağınık kimse de yoktur ama, bu kız kime geçti böyle bilmem ki...

Bunlar benim her zaman işittiğim sözlerdir. Ben en çok Büyükbabamdan çekiniyordum. Ondandır herkes çekilir. Albay emekli olan Büyükbabam çok sert bir adamdır. Annem ondan hâlâ korkar. Büyükbabam konuşurken Babam bile susar, saygıyla onu dinler.

Büyükbabam birden onlara,

— Yahu, dedi, parmak kadar çucağı ders veriyorsunuz ama, siz ondan daha savraksunuz. Bir de kime çekmiş bu kız, diye şaşıyorsunuz. Size çekmiş işte. Hık demiş burnunuzdan düşmüş... Neyi nereye koyduğunuz bilmezsiniz, aradığınızı bulamazsınız.

Yaşsa Büyükbaba... Beni savunmasına öyle sevinirdim ki... Ona hiçbir karşı da gelemezdi.

Anneannem,

— Öyle söyle de büsbütün şımar-sın, çorabını, pabucunu bulamı-sın... dedi.

Büyükbabamın çenesi bir açıldı mı, bir daha kapanmaz:

— Hayatta başarının en büyük şartı düzenli olmaktır.

Büyükbabamın bir huyu var: Bir şey söyledi mi, karşısındakine onu sorup tekrarlatır. Bana da sordu:

— Başarının şartı neymiş?

— Düzenli olmak.

— Her şeyin kendine mahsus bir yeri olacak. Ne olacaktı?

— Her şeyin bir yeri olacak.

— Elini atınca, aradığın şeyi yerinde bulacaksın. Ne yapacaktı-sın?

— Elini atınca aradığını yerinde bulacaksın...

Babamın dediğine göre, Büyükbabamın söylediği her cümleyi, karşısındakine sorup tekrarlatması, aserlikten kalma bir huy imiş. Er-lere ders öğretir gibi konuşmayı huy edinmiş.

— Her işin başı intizamdır. Ne-dir?

Tekrarlıyorum:

— İntizamdır.

— İnsan her şeyini belli bir yere koyarsa, arayınca kolay bulur. Onu aramak için vakit kaybetmez. Ne kaybetmez?

— Vakit kaybetmez.

— Onun için her şeyi yerli yerine koymalı. Ne yapmalı?

— Yerli yerine koymalı.

Sözün burasında Babam,

— Ben, dedi, neyimin nerde olduğunu gözüm kapalı bilirim. Yıllardanberi her şeyimi belli bir yerime koyarım. Çakmağım hangi cebimde-dir, mendilim hangi cebimde-dir, ezbere bilirim. Para çantam belli cebimde-dir. Dolmakalemim hep aynı yerde durur. Elini cebime attım mı aradığımı şıp diye bulurum.

Büyükbabam,

— Tabii, öyle olmalı... dedi.

Babam,

— Meselâ, şimdi deneyelim...

Metin'le bana ders vermek istiyordu. Ayağa kalktı, gözlerini yumdu,

— Çakmağım her zaman yeleğimin sol alt cebinde durur, başka yere koymam...

Hepimiz dikkatle Babama baki-yorduk. Gözleri kapalı, ayakta du-ran babam, elini yeleğinin sol alt cebine soktu, karıştırdı, karıştırdı... Bir türlü çakmağımı bulamıyordu. Suratı asıldı, bozuldu. Bir süre da-ha cebini karıştırdıktan sonra, büs-bütün bozum olmamak için lâfi de-ğıştirdi:

— Meselâ, dolmakalemimin nerde olduğunu gözüm kapalı bilirim. Benim dolmakalemim ceketimin sol iç cebindedir.

Büyükbabam bana,

— Babanın dolmakalemi nerde-ymiş? diye sordu.

Metin benden önce,

— Ceketinin sol iç cebindeymiş... dedi.

Babam, elini ceketinin sol iç ce-bine soktu, soktu... Karıştırdı, ka-rıştırdı... O kadar karıştırdı ki Bül-yükbabam,

— Ne o, yoksa petrol mü arıyo-rsun? dedi.

Büsbütün bozulan Babam, her-halde ceketinin cep astarı delik ola-cak ki, elini içerden ceketin etek-lerine kadar sokup karıştırdı, sonra eteğinde bulduğu bir şeyi dışarı çı-kardı. Çıkan makaraydı. Babam göz-lerini açıp da makarayı görünce,

— Makaranın cebimde ne işi var? diye bağırdı.

Annem hemen fırladı,

— Aaa, dedi şaşkınlıkla, geçen sa-bah sokülen cep astarını dikecek-tim de, acele ceketini giyip çıktın evden... Demek makarayı orda unu-tuvermişim...

Babam durumunu düzeltmek için, gözlerini yumup yeni bir denemeye girdi:

— Not defterim ceketimin sağ iç cebimde bulunur...

Büyükbabam bana,

— Nerde bulunurmuş? dedi.

— Ceketinin sağ iç cebinde... de-dim.

Babam elini ceketinin sağ iç ce-bine attı ve birden,

— Benim sağ cebim nerde? diye bağırdı.

Annem,

— Bilmiyor musun, dedi, o ceket-i terziye tersiyiz ettirmiştin, onun sağ cebi yoktur...

Büyükbabam kahkahalarla güle-rek sana sordu:

— Neymiş? Babanın sağ iç ce-bi neymiş?

— Yokmuş... dedim.

Büyükbabam o kadar gültüyordu ki, kahkahaları öksürük oldu. Bo-ğulurcasına öksürürken, üstünde mendil aranıyordu. Sonra zorlukla,

— Mendilim paltomun sağ cebin-de-dir... diye bağırdı.

Koşup baktım askıdaki paltosu-na, sağ cebinde mendil yoktu.

— Sağ cebinizde yok Büyükbaba... dedim.

Hâlâ öksürüyordu.

— Sağ cebim demedim sana... dedi, benim mendilim kırk yıldır paltomun sol cebinde durur...

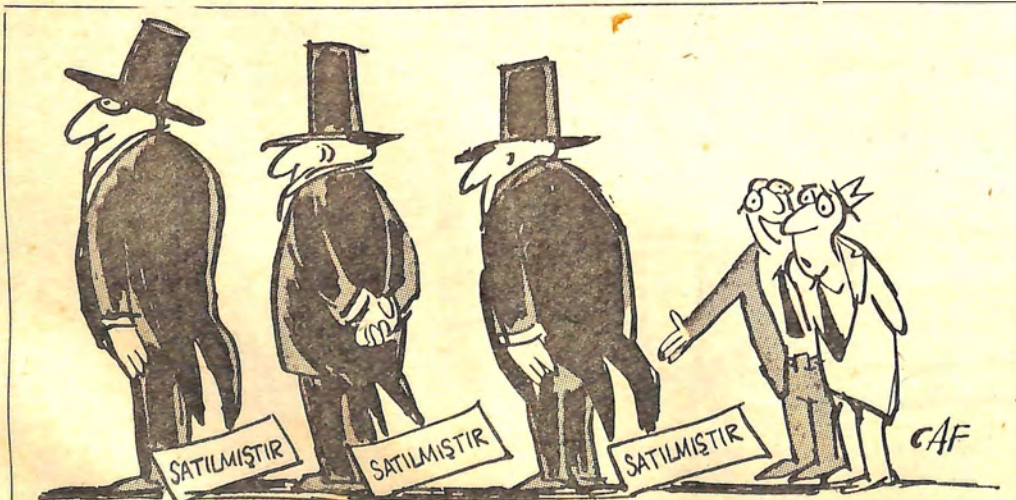
Anneannem almaya gitti, o da bu-lamadı. Sinirlenen Büyükbabamın öksürüğü daha da arttı. O öksürük arasında,

— Getirin paltomu bana... Bece-riksizler! diye bağırdı.

Ablam, Büyükbabamın paltosunu koşturdu. Büyükbabam paltomun büt-tün ceplerini karıştırdı,

— Birisi cebimden mendilimi al-mış... dedi.

Bu sırada Annem, içerden temiz bir mendil getirmiş, Büyükbabamın paltosunun cebine koymuştu. Bül-yükbabam mendili bulunca cebin-de,

— Hangi enayi almış acaba?..

— Hah işte, dedi, sağ cebimde duruyor mendilim... Ben size demedim mi, benim mendilim her zaman paltomun sağ cebindedir... Nerdedir?

— Paltonuzun sağ cebindedir... dedim.

— Tabii... dedi.

Az sonra Büyükbabamın öksürttüğü dindi. Ben odama ders çalışmaya gidiyordum ki, Büyükbabam,

— Yahu benim cigara paketim nerde? Hanginiz kaldırdınız paketi? Çabuk bulun! diye bağırdı.

Büyükbabamdan bizim evdekilerin hepsinin çekinip korktuğunu söylemiştim ya... «Bulun paketimi!» diye bağırınca, paketi aramak için çil yavrusu gibi hepimiz bir yana dağılıp Büyükbabamın cigara paketini aramaya koyulduk. Bu sırada kapı zili çaldı. Gelenler Babamın bir sınıf arkadaşıyla karısıydı. Bizim sessizlik içinde Büyükbabamın cigara paketini aradığımız görünce, onlar da araştırmaya katıldılar.

Büyükbabam ancak onda görülecek bir kızgınlıkla,

— Bulun cigaralarımı... Yoksa karışmam ha!... diye gürliyordu.

Annem, Babam, Anneannem, Ablam, ben, Metin, karıkoca misafirler, hizmetçi, hep birden Büyükbabamın cigara paketini arıyorduk. Bakmadık, aramadık yer komadık. Ama Büyükbabam püskül kaşları dikilmiş,

— Bulun çabuk paketimi! diye bağırdıkça tirtir titreyerek, kolukların, kanepelerin altlarına giriyorduk. Babamın sınıf arkadaşının karısı çok şişman olduğundan paketi aramak için altına girdiği koltuktan bir türlü başını dışarı çıkaramıyordu.

Kadını ayaklarından çekip zorla kurtardılar.

Mutbağa girdim. Buzdolabının üstüne bakarken, elimde bir çift çorap geldi,

— Bu çoraplar kimin? diye bağırdım.

Annem,

— Aaaa, nerde buldun? Bir aydır ben de o çorapları arıyordum... dedi.

Metin elinde bir makbuzla geldi,

— Bu gerekli bir şey mi? dedi.

Babam,

— Tabii... dedi, ne zamandır ben onu arıyordum. Radyonun vergi kâğıdı. Sen onu nereden buldun?

Metin,

— Balkonda, saksının altında... dedi.

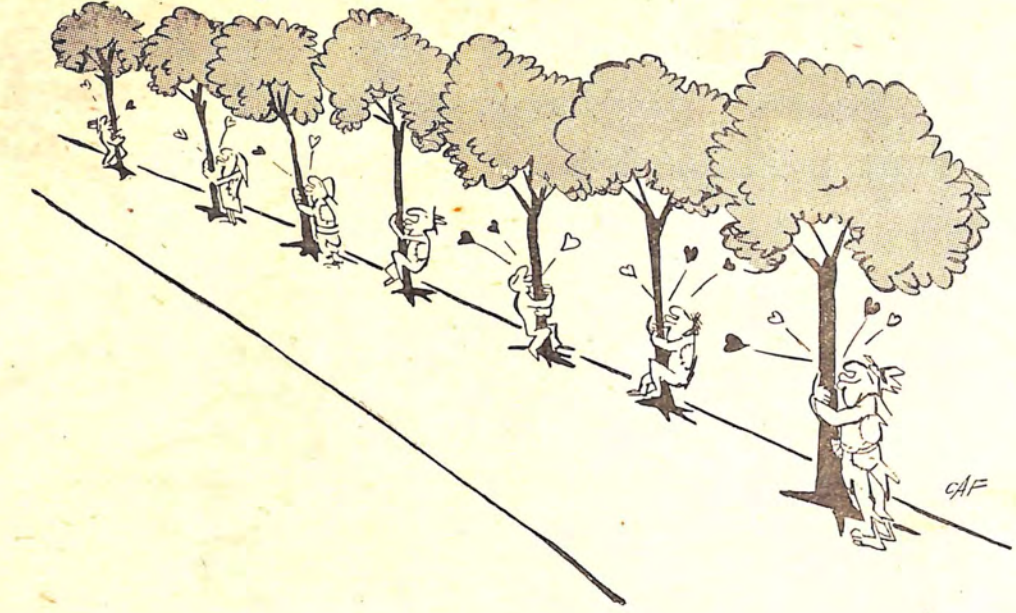
Büyükbabamın cigara paketini ararken, herkes her yerde bir şey bulup,

— Bu kimin? Bu kimin? diye birbirine bağıyordu.

Bir yandan da Büyükbabam,

— Bulun çabuk cigaramı! diye bağırmaktaydı.

Babamın sınıf arkadaşı, sinirini yatıştırmak için ona kendi cigarasından vermek istediye de, Bü-

Kalkınma yolu!

yükbabam ille de kendi paketinin bulunmasını istiyordu.

— Bu kimin?

— Bu kimin?

— Çabuk... Bulun paketimi!..

Babamın kitap rafında, kitaplar arasında bulduğumuz sutyeni getirdim,

— Bu kimin? diye bağırdım.

Ablamın olduğunu biliyordum ama, ikide bir bana pasaklı dediği için, bile bile getirdim sutyeni... Ablam kaptı sutyeni elimden. Annem bu yüzden beni azarlarken, Metin,

— Baba çakmağını buldum... Havagazi ocağının yanıdaymış... diye içeri geldi.

Belki boş kutu sanılarak, Büyükbabamın cigara paketi çöp teknesine atılmıştır diyerek oraya baktım. Çöp tenekesinde iki çatal buldum. Babamın dolmakalemi tabak rafında bulundu. Aylardır aranıp da bulunamıyan eşyalar orda burdan, en uygunsuz yerlerden çıkıyordu.

Artık Büyükbabamın cigara paketinin bulunmasından umut kesilmişti. Metin gidip sokaktan başka bir cigara alacaktı. Büyükbabam durmadan söyleniyordu:

— Hayatta başarı için her şeyin ayrı bir yeri olacak. Nesi olacak?

— Her şeyin bir yeri olacak...

— Zamandan tasarruf etmek için

neyi nereye koyduğunu bileceksin. Ne yapacaksın?

— Neyi nereye koyduğunu bileceksin...

— İşte sabahdan beri bir paketi aradınız. Bu size ders olsun. Ne olsun?

— Ders olsun...

Büyükbabam, Metin'e cigara alması için, para çıkarırken oturduğu yerden biraz kıpırdayınca, cigara paketi altından çıkıverdi. Paketi altından çekip alan Büyükbabam bütün kızarak,

— Bu paketi altıma kim koydu? Hangi densiz koydu paketi altıma! diye gürledi.

Hiç birimiz sesimizi çıkaramadık. Büyükbabam paketten bir cigara çıkarıp ağzına aldı. Babam cigarayı yakmak için çakmağına davrandıysa da, az önce Metin'in bulup getirdiği çakmağını bulamadı. Annem kibritle Büyükbabamın cigarasını yaktı.

Ben ders çalışmak için odama gittim, ama çalışmadım... Evin içinde cigara paketini aramaktan öyle yorulmuştum ki...

Metin,

— Düzenli olun... Dağınık olmayın... diye bağırp duruyordu içerde.

Annem onu,

— Şimdi ağzına biber doldururum... diye payladı.

Aziz NESİN

Halimiz!

A. beyefendi patron, lüks mevkide.

B. bey müdür, birinci mevkide.

C. Memur, ikinci mevkide.

D. Hademe, üçüncü mevkide.

E. işsiz, müşkül mevkide!

«İmtiyazsız sınıfsız

Kaynaşmış bir kitleyiz!»

Bay A. Torpilli.

Bay B. nin dayısı var.

C. nin bonservisi...

D. nin hiçbir şeyi yok.

Turp gibi maşallah!

«İmtiyazsız sınıfsız

Kaynaşmış bir kitleyiz!»

Meclisname

Bura meclisdir,

Kapısı geniştir,

Koltukları uçşur,

Acep ne işdir?

Bak şu milletvekiline,

Acep nesi var?

Bir çift yumruğu,

Bir de çenesi var!

Ankaranın taşına bak,

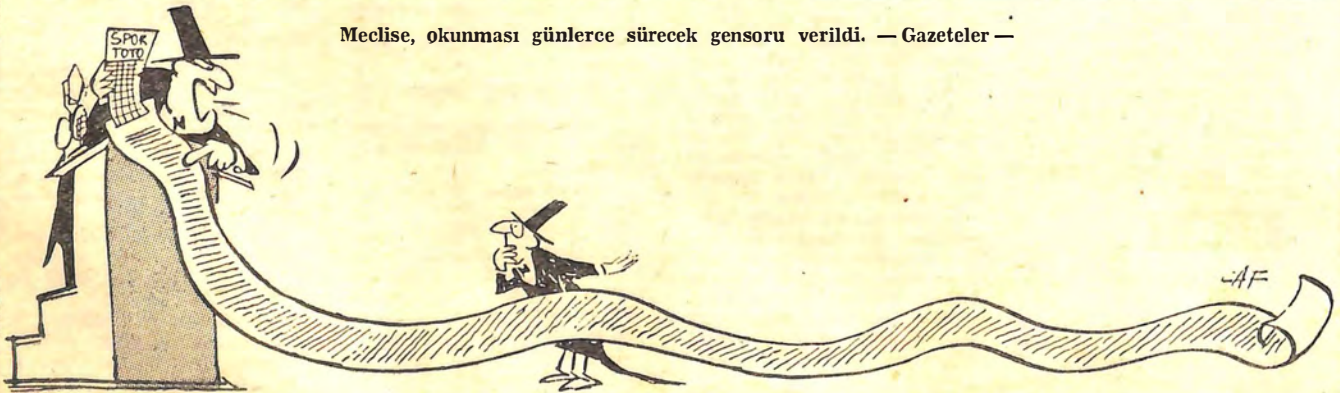
Gözlerimin yaşına bak!

Biz ne unduk, ne bulduk,

Şu Allahın işine bak!

Erhan TIĞLI

Meclise, okunması günlerce sürecektir gensoru verildi. — Gazeteler —

— Ne biçim gensoru bu be?.. Toto neticeleri yok!

PAZARTESİ

Metres

Dikkat ediyor musunuz bil-mem, gazetelerde sık sık cina-yet haberleri çıkıyor, ve cinayet haberleri de sık sık şu biçimde çıkıyor:

- Metresini vurdu.
- Metresinin aşğını vurdu.
- Metresini ve metresinin ço-çuğunu boğazladı.
- Metresinin kızkardeşini ya-raladı.

Sanırsınız ki cümle âlemin metresi var.

Hikâyeyi duymuşsunuzdur. A-danah Hacıağının karısı, bir ar-kadaşına yoldan geçen bir Cadil-lac'ı gösterip:

- Bak, demiş, bizim Gadillâk!
- Peki içindeki sarışın kadın?
- O da metresimiz ayol!

Metresli hayat gerçi arada bir cinayetlerle fire veriyorsa da de-vam edip gidiyor. Eskiden fa-kırce olanlar arasında başka bi-çimde söylenirdi bu iş... Dostu denirdi, kapatması denirdi, şim-di metreten aşağısı kurtarmıyor.

Metres kelimesi de bize Fran-sadan gelme... Batıdan radyo gibi, frijider gibi, televizyon gi-bi kelimeleri de ithal ediyoruz ama en çok tutan metres oldu.

Ne dersiniz, herkese bir rad-yo, herkese bir televizyon, her-kese bir metres... Medeniyet bu mu?

Eh, lûktüs hayat böylesine de-nir.

SALI

Aman doktor

35 yaşında bir Türk doktoru, Kanadada ilk Türk lokantasını açmış. Gazeteler bu haberi bü-yük puntolarla müjde gibi veri-yorlar. Dışarıya seyahat eden-ler bilirler, artık Amerika, Ka-nada, İsveç, Fransa, Almanya gibi ülkeler Türk göçmenlerle dolu. Hem bu göçmenlerin ba-şında Türk doktorları geliyor. Kanadada bundan 10 yıl öncesine kadar 10 Türk yok iken, şimdi binlercesi var.

Kanadada lokanta açan Türk doktoru bize Cenap Şahabet-tin'in:

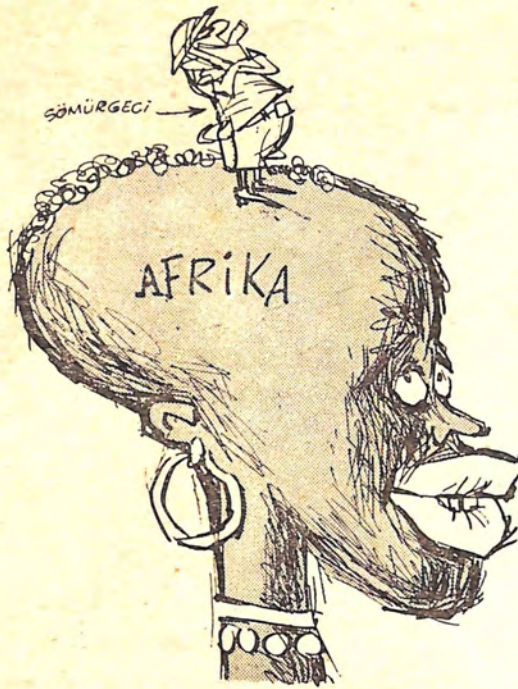
— Mekteb-i Tıbbiyeden doktor-dan başka herşey çıkar... Sözü-nü hatırlattı. Bizim Tıbbiye öy-lesine yaman bir ilim ocağı ki aşçı bile yetiştiriyor demek... Eskiden şair, romancı, politi-kacı, tüccar yetiştirirdi.

Şimdi lokanta açan Türk dok-toru diplomasını da duvara asar-sa yerinde bir iş yapmış olur. Kanadalılar Türkçe bilmedikle-rinden tıp diplomasını aşçılık mesleği üstüne sanıp yemeklere iltifat ederler.

ÇARŞAMBA

Anita

Anita Ekberg geldi. Dolce Vi-ta'nın bu tatlı yıldızı yazlık kı-yafetiyle gelmiş İstanbul'a... Ve mağazalarda kendine göre elbise aramış, ama bulamamış. Gaze-tecilere:

İhtilâlcî — Eti senin, kemiği benim!

— Beni müşkülpesent sanma-yın. Şu anda beni sıcak tutacak bir şeye ihtiyacım var. Ama bana gösterilenler hep geçen yılın kıyafetleri. Üşürüm ama ge-ne de böyle demode şeyleri gi-yemem... demiş.

Anita Ekberg'e soğukluğundan ötürü Mis Aysberg adını tak-mışlardı. Mis Aysberg'in İstan-bul gibi sıcak bir yerde üşmesi tuhaf... Ama asıl tuhaf olan İstan-bul mağazalarında hep demode kılık-kıyafetlerin satılması iddiası!

Nasıl olur yahu!

Bakin her şeye tahammül ede-riz, ama buna edemeyiz. Biz çok iyi biliyoruz ki kadınlarımız yıl-yılına, mevsimi mevsimine, haf-tası haftasına ve günü gününe modayı izliyorlar.

Hey Anita! kendine gel sen! Moda dedin mi bizim kadınların yanında yaya kalırsın.

Bizim İstanbul'da her ay Pa-rise gidip elbise yenileyen var, sen ne diyorsun yahu?

Biz elbisenin ve otomobilin yenisine, fikrin eskisine iltifat eden kişileriz.. Anita bunu böyle bile!

PERŞEMBE

Güzellik

Milliyet gazetesi bu yıl Türki-ye güzelini seçmeyi üstüne aldı. Eh, büyük bir gazete, ciddi bir gazete! Şüphesiz güzelliği yarış-malarını bugün düştüğü rezalet-ten kurtaracaktır. Artık herkes güzelliği yarışmasının «ciddi» olacağına inanmış gibi... Ulunay üstad ise bilirsiniz güzelliklere pek meraklıdır, fırsatı kaçırmamış bu konuda yazmış:

«— Müsabakada güzelliği nam-zetlerinin vücutlarında görülme-si daha münasip olan yerlerini üryan eriği gibi teşhir etmemek için — Allah hepimizi «süre-ül-li-san»dan korusun — bikini adlı setri-avret örtülerinin de mene-dilmesi pek yerinde olmuştur...» diyor.

Adına bikini denilen «setri-avret» örtüsü giymeyip de tek

parçalı mayo giymek güzelliği yarışmaları için şart mıdır bile-meyiz. Şimdi artık bikini tabii bir mayo olmuş gibidir. Yaşlı başlı aile kadınları, anneler, hat-tâ büyük anneler bikini ile de-nize giriyorlar. Ama eğer güzel-lik yarışmasının ciddi olması için böyle bir tedbir düşünül-müşse mesele yok. Bundan 10-15 yıl önce bikini Avrupalı İspan-ya-Portekiz plajlarında yasak-tı. Oralarda da tek parça mayo ile dolaşılabilirdi. Bikini giyen-lere polis müdahale ederdi. Bu konuda bir de fıkra vardır.

İspanya plajlarında polis biki-nili bir güzele:

— İki parçalı mayo giymek yasaktır... demiş.

Genç kadın:

— Peki memur bey, diye cevap vermiş, hangi parçayı çıkara-yım?

Bikinisiz bir güzelliği yarışma-sı belki ciddi olur, ama zevkli olur mu?

Bakalım orasını yarışma ya-pılınca göreceğiz.

CUMA

İsmet paşa

İsmet Paşa yaşlandıkça çocuk-laşıyor, neşeleniyor, şakadan hoş-lanıyor, ağaçlara ve insanlara daha çok önem veriyor.

Gegenlerde gazetecilerle şaka-laşmış:

— Ben aklımla yaşarım... de-miş.

— Süleyman Demirel'in size verdiği cevabı okudunuz mu? demişler.

— Cevap mıydı o?.. diye sor-muş.

Paşa formunda gidiyor.

Türkiyenin talihsizliği de bu-dur zaten... Paşa muhalefete geçti mi formuna girip zehir ke-silir, iktidara geçti mi de form-dan düşer.

Oysa tersi olsaydı, Paşa ikti-darda form tutturup muhalefet-te çaptan düşseydi, Türkiye şim-diye kadar çoktan kurtulurdu.

CUMARTESİ

Basın

Basında küfür moda oldu. Eli-ne kalem alıp gazetede köşe tu-tanların içinde ağza alınmayacak küfürler savuranlar var...

Peki... Bu küfürlere muhatap olanlar ne yapıyorlar?

Şeyh Saadi'nin bir lafı var:

— Köpek seni ısırabilir, sen köpeği hiç ısırabilir misin?

Babıâli terbiyesizlerin yokuşu haline geldi, küfür de gazeteci-liğin sermayesi...

Haydi hayırlısı.

PAZAR

Hiç mi aklınız yok?

Kapıların önünde birikip kal-dırılmayan çöp tenekeleri, bazı yolların ortasında bırakılan mo-lozlar, şikâyet konusu olmakta devam etmektedir.

Aşağıda okuyacağınız fıkra eskidir, ama tazeligini hâlâ mu-hafaza etmekte ve bu gidişle edecektir de...

«Belediye müfettişi yeni açıl-an bir caddenin ortasında bir moloz yığını gördü. Temizlik işçilerini çağırıp sordu:

— Molozları caddenin orta-sında niye bıraktınız?

İçlerinden biri cevap verdi:

— Efendim iki gündür araba bekliyoruz, gelmiyor. Bizim ne suçunuz var!

— Aptal herifler, sizin hiç mi aklınız yok, şuraya bir çukur ka-zıp molozları gömmüyor mu-sunuz?

— Molozları çukura doldurmak kolay ama, bu sefer de çukur-dan çıkan topraklar cadde üs-tünde kalacak.

Müfettiş hiddetle bağırdı:

— Bu ne kafasızlık yarabbi! Çukuru, hem molozu, hem de içinden çıkan toprağı alacak ka-dar büyük açmayı akıl edemiyor musunuz?»

Bir tarihi toplantı:

MASANIN başında ihtiyar «şah» tane tane, yaşamış yaşamış konuşuyordu. Gene elâlemin değer hükümlerinde azıcık tıkanıklık olmuştur da, ihtiyar şah bu tıkanıklığı açmağa çalışıyordu sabırla... «Sen bile açamayacaksın, şahım»...

Odanın dört bir yanına şehzâdeler dağılmıştı. Çok okumuşundan, az okumuşundan, orta okumuşundan şehzâdeler. Peyzioglusuydu, Kırca-sıydı, Meleniydi, Göğüşüydü, Kâ-muran Evliyaoglusuydu... Son dere-ce saygılı, «alesta» şehzâdeler... İki tanesi nedense eksikti, Kemal Satır ve Nihad Erim...

Tabii ve sosyal bir «fenomen» olan İsmet İnönü, mütevâzi bir masanın başındaydı gazetecilerle ve ufak odadan memleket taşıyordu.

O ufak adam, bir devletti. Bir müesseseydi. Gereken puntolarla kuşe kâğıdı üzerine dizilmiş bir tarih sahifesi... Zor geçitlerde, dar boğazlarda, insan «petersahî» idareye mi alışık ne, ister istemez, ona dönüyordu ay çiçeği örneği... Bizi kötü bir «vesayet» geleneğine mi alıştırdı ne?...

Üstündeki balık sırtı İngiliz dokusunda, seyrek ve bağırsız, tarçın rengi çizgiler geziniyordu. Yakasını boğazlayan altın kıravat - iğnesi bu-gusuzdu. Hareketleri tartılıyordu çok. Bir asırlık damarlar gözükiyordu ufalmış başının şeffaf derisinden. İnsan korumak istiyordu o başı... Ben bu hissi duymağa başlarsam, demek ki bazı dünyaların sonu geldi... Hey «bazı dünyalar» haberiniz olalı...

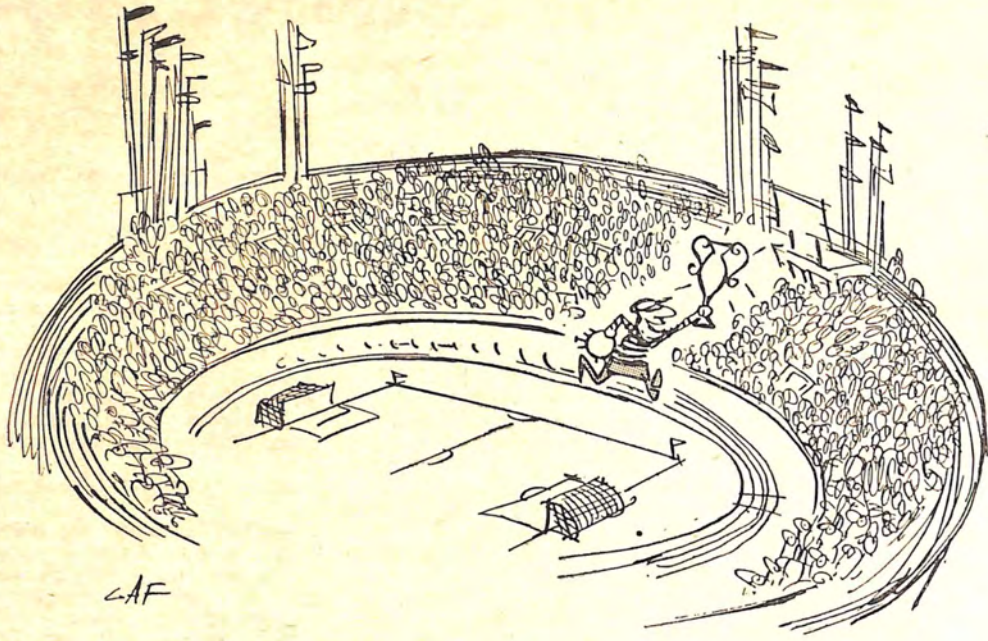
Şuuru tam, şuur ve hesap. 60 sene satranç tahtasında «şahım» demişti, karşısındakine «matım» dedirtip. Satranç hatâ affetmiyen oyundu...

Bir asırlık ses «aferin» demiyordu. «Tehlikenin başındayız» gibi, «ılımlılar müfritlere boyun eğdi, amma geç değil çark edilebilir» gibi lâkırdılar ediyordu. Ve herkes için içinden «boş atmadığını» biliyordu. Paşanın «sükûtu dolmuştu», o sükûtu boşaltıyordu... İktidar, a iktidar, onaltı numaralı elek al eline de, söz İnönünün söylediklerini...

Masanın etrafındaki gazetecilerin boynu büküktü... «Tehlikenin başındayız» demişti ya paşa... Genç ömürleriyle hep tehlikeler atbaşı gitmişti. Hiçbir gün, bir «ohhhh» dememişlerdi, tasasız...

Şehzâdeler hep «alesta» vaziyetlediler. Şahın yakınında olmaktan mağrur, dolu ve güvenli...

Dünya kupası çalındı! — Gazeteler —

Şeref turu!

Yok, bu basın toplantısı protokol üzere, demokrasi üzere, fasa fiso üzere tertiplenmiş bir toplantı değildi. Zarureten doğmuştu, tarihi zarureten... Keşke fasa fiso üzere olsaydı...

Üç basın toplantısı:

İki gözümlük Akbabacım, hayhyulu ömrümde sadece üç basın toplantısına katıldım. Birincisi ihtilâl yeniykendi, yaldızlı, yıldızlı. Cemal Gürsel'in toplantısıydı. Bir oval masanın başındaydık biz yetmiş gazeteci, ve o yetmişbir...

Bize: «Türkiyede otomobil yapılabildiğine inanıyor musunuz?» dedi. Çoğumuz son derece inanmış ve bu inanmışlıktan ötürü son derece mutlulanma numarası yaptık.

Bize: «Beni başınızda istiyor musunuz?» dedi.

Her devri başaran üç kişimiz haric, sustuk.

... Ve ayrıldık, içimizde ezalı bir boşluk, onun içinde hafiften kırılgınlık.

İkinci basın toplantısı geçerken deydi. Süleyman Demirelin uzun bir masanın başında uzun kıraatlı bir basın toplantısı... Gene havada dramlar çakışıyordu daha sessizden, o Gürsel'in zamanında sesliydi dramlar, bir toyluk rüzgârı esiyordu kapıdan pencereden Başbakan'dan... Azıcık «tâzeleyiciydi» amma fazlası fazlaydı. Sönük sorular, bo-

şalmış cevaplarla bastırılıyordu, sentetik hapla nefis körletircesine... Gene bizler, İstanbulundan, Ankara-sından, İzmirinden, Anadolusundan 70 kadar kişiydik. O, Başbakan yetmişbirincimizdi.

... Ve ayrıldık, içimizde, kışkulu bir boşluk... Demirelin içinde, rü-failerin desteklediği bir memnurluk ve güven... Yahu Rüfailer bizleri de azıcık destekleyin de bu huzura biz de azıcık varalım!

İki gözümlük Akbaba, bu üçüncüsüydü basın toplantılarının... Fakat bu sefer kimsenin içinde boşluk falan yoktu. Dopdolu bir uyanıklık vardı. Herkes biliyordu ki, yarının tarihi yazılıyor, yarının tarihi dikte ediliyor... Herkes biliyordu, iktidardan başka... İktidar, iktidar, huuu!

Mektupların en öfkeli:

İmzadan çıkarabildiğim ad: Map... 9 Mart 1966 da yazılmış. Gaziantep'ten geliyor... Öfkeli... Akbabaya değil, Nimet Arzik'a, yazık yahu Nimet Arzik'a. «Nimet Arzik'ın o son derece bayağı üslubu ve bozuk türkçesiyle» diyor... Ve sahiden Nimet Arzik affedilmez bir hatâ yapmış. «Bir delinin hâtıra defteri» var ya... İşte onu durup dururken «Çekov'un yapmış, «Gogol'ün iken»...

Orası doğru... Durun gene ne dedim? Tam düzeltirken gene aynı hatâyâ düşmüyeyim, sonra kurşuna dizmeleri lâzım beni, kurşuna...

Benim sevgili okurum, «faute de distraction» diye bir şey vardır. Dalgınlık hatası. Onu daha gülümsercesine Akbabaya sunamaz mıydın?...

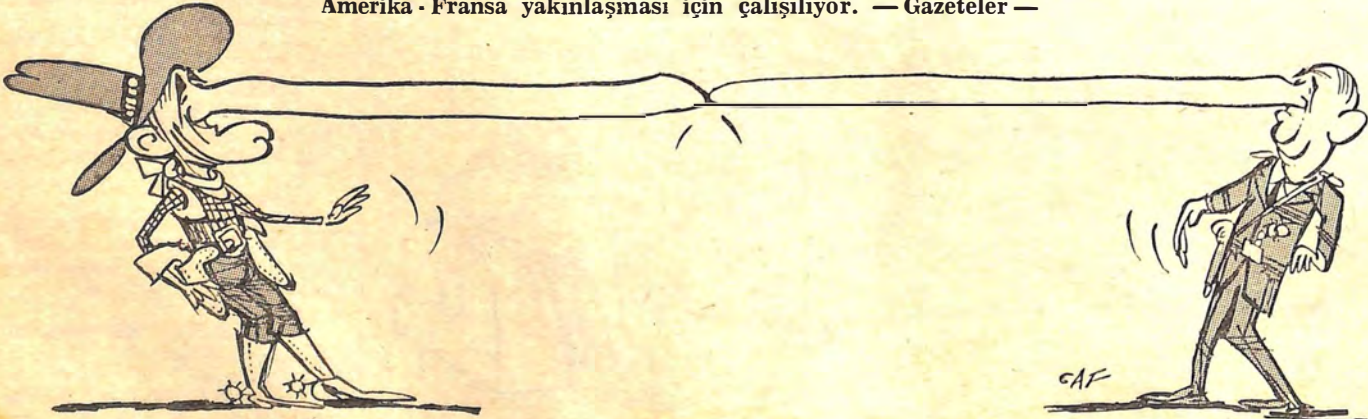
Gogol ve Çekov'ü, öz be öz lisanlarında okumak mutluluğunda olmasaydım bile, tiyatrunun afişinde her harf, deve nalı kadar, Gogol yazılı. Kültürsüz olabildim, beni n'olur «kör» de yapmayın!... Hem kültürsüz, hem kör, fazlaaa!

Map'a sevgilerimle... («Sevgilerini başına çal» falan derse de, yaralı kuğular gibi boynumu bükerekten...)

NOT: Durun, şimcik, elime düşmüş iken grafoloji'ye sâpalım. «Map» genç. İntizam ve nizamsever. İnâtçı. Titiz. En ufak teferruatı ihmal etmez. Bakın ben kırk yıl daha yaşasam, «maletmek» yazarım... Mektup diktesi olmadığna göre üşenirim, mâletmek yazmağa... O, Mââââ, tepesinde o kocca aksan sirkonfleksle, yazıyor. «Map» pek mutlu değil. Hayatta daha lâyığını bulmanuş. Bulsa... bunca «sivri» olmazdı harfleri. «Map çevresinde kafaca beğeniliyor. Fena değil kafa-sı.» Kendi kendini yetiştiren bir tarafı var. Üstelik Türkçesi de benimki gibi bozuk değil!... Şimdilik bu kadar!...

Nimet ARZIK

Amerika - Fransa yakınlaşması için çalışılıyor. — Gazeteler —

Yazısız

Ne SANA Ne BANA Eziyet

O GÜN, Tuğla Harmanının sahibi Bilâl Ağa, işlerin durgun gitmesi yüzünden, işçilerden Sarı Mecit'in hesabını kesmişti. Yetmiş bir lirasıyla heybesini eline alan Mecit, köye doğru yola çıktı. Tek başına yaşadığı ve çoluk çocuk derdi olmadığı için, bundan ötürü fazla efkârlı değildi. «Allah bir kapıyı kaparsa, öbürünü açar» diye kendisini avutuyordu.

Dere boyunda türkü söyliyse söyliyse yürüyor, arada sırada, diz boyuna yükselmiş sazlardan birini koparıyor, bazen de küçük çakıllara öfkeyle bir tekme savuruyordu.

İlk bir bahar güneşi ısıtmıştı ortalığı.. Dere boyundaki söğütler, durgun akar suya doğru sarkmış, göz alabildiğince uzayan çayırdaki gelincikler, bu yeşil örtüyü yer yer kırmızıya boyamıştı.

Tahta köprü'ye gelince, Mecit durdu. Karşı tarafa geçip Mestan Dayı'nın başına uğramayı düşündü. Köprü'nün üstünden, âvâre bakışlarla, derenin akışını bir daha seyretti. Sonra öbür kıyıya geçip, gene tenbel adımlarla, bahçelere doğru yürümiye koyuldu.

Büyük cevizliğin önüne geldiği zaman, bahçede çapa yapan bir kadın gördü. Durup dikkatle baktı. Bu, Zülfiye'ydi. Domates fidelerinin diplerini çapalıyordu.

Birden, içi gıcıklandı. Güneşin iyice ısıttığı vücudünde bir gerilme duydu. Anı bir içgüdüyle, çitin üstünden atlayıp ona doğru yürüdü.

Kadın, bir şeyin farkında değildi. Neden sonra ayak sesini duyup başını kaldırdı. Mecit'in

geldiğini gördü, umursamadı. Tekrar işine koyuldu.

Adam, ona iyice yaklaştıktan sonra:

— Selâmünaleyküm Zülfiye, dedi. Gelay gelsin..

Kadın, hiç başını kaldırmadan cevap verdi:

— Hoş gelmişin..

— Çapa mı yapıyon Zülfiye?

— Görmeyon mu da soruyon?..

— Hava da pek ıscak böğün, değel mi?

— İscak...

Mecit, heybesini yere bıraktı, bir tümseğin üstüne ilişti:

— Gaynatan nırde?.. Sana yardım etmeyon mu? dedi.

— Gaynatam böğün nufusa getti.

— Sen yalnız mı çalışıyon burda?

— Görmeyon mu?.. Yalnızım işte..

Mecit, bir ara sustu. Kadını, tepeden tırnağa bir daha süzdü. O, kendi işiyle meşguldü. Mecit tekrar:

— Eee, Zülfiye, angat bakalım, dedi. Nasılsın?

— Eyyiz şükür..

— Gocanın mapustan çıkmasına az galdı, değel mi?..

— Üç ayı var..

— Az da değelmiş canım!

— Râppim sabrını viryor..

— Allah gurtarsın..

— Âmin!

Gene aralarına bir sessizlik girdi. Mecit, sol elinin serçe parmağıyla kulağının içini iyice çalkalayıp, parmağını pantolonunun paçasına sildi:

— Zülfiye be!

— Ne var?

— Burda yalnız mısın sen?

— Kimse yok mu burlarda?

— Yok didik ya.. On sefer mi ağnatalım?

— Zülfiye be!

— Söyle..

— Bi şey deycem sana.. Emme gızma.

— Ne diyen?

— Zülfiye be! Seni bir öpmek geldi içerimden...

Kadın, öfkeyle başını kaldırıp, Mecit'in yüzüne baktı. Adam ekledi:

— Hem de nasıl öpmek, biliyon mu? Gollarımı senin boynuna dolayıp da kemiklerini gırar gibi sıkarak öpmeyi pek arzu ittim. Üst yanına bana bırak sen...

Zülfiye, gözlerini ufaltarak cevap verdi:

— Ulan deyyusun baş rezili, dedi. Gocanın mapusta olmasından kelli mi bu lâfı konuşuyon? Cehennem ol burdan, it!

Mecit, hiç oralı olmadı:

— Zülfiye, Yavrum! Gızma hemen, dedi. Ben sana kötü bi şey dımedim ki!.. Seni öpcem didim.

— Defol.. Vallaha şu çapayınan, gafanı dörde bölerim senin.

— Zülfiyecigim! İnattan fayda gelmez, zarar gelir. Sen çapayı havaya galdırıcak, ben onu senin elinden alırım.

Zülfiye, doğrularak iki adım geri çekildi. Mecit, bir türlü sululuğu elden bırakmıyordu:

— Zülfiyecigim, diyne beni.. Vallaha kimse görmez.

— Onun için mi sordun bana, kimse var mı dey?

— He ye...

— Benim burda bi bağırma, beş dakkada kırk adam doplanır, it!

— Ne dey? Bağırıyon canım?

ADNAN VELİ

Benim didiğimde bi mefsedetlik yok ki!

— Orasını ben bilürüm.

— Uzatma bi işi Zülfiye.. Ben yabancı değelim. Hep bi köyün adamlarıyız.

— Danıdık danıdığa, bu işi tek-lif mi yapar?

— Vallaha bunda bi kötülük yok, gızım!

— Gocam mapusta dey bu işi tasarladın besbelli, papazın bes-besi!

— Yok vallaha.. Gocan mapusta dey bi şey düşünmedim. Yoldan geçerken zihnime azcık şeytan girivirdi.

Mecit de ayağa kalktı. Zülfiye, elindeki çapayı doğrulttu:

— Beri bak! Sokulma, yirsin gafana çapayı...

— Zülfiye! Eziyet çıkarmanın vallaha lüzomu yok. İş zora bînerse, o çapayı elinden alırım ben senin...

— Ben de dabanlarıma neft sürüp çıkarım.

— Ben de ardından varıp seni dutarım.

— Dutaman.

— Şincik beni diyne.. Ne sana eziyet olsun, ne de bana.. Sen gel, şu işe razı ol!

— Olamam.

— Canım, olamazsın da, ne idersin?..

— Gaçarım didim ya!..

— Bak öyleysen, zihnini bana vir de, eyicene diyne beni. Sen, gaçmıya başladın diyelim. Ne yana gaçcen?

— Şu yana gaçarım.

— O yana gaçerkene, ben de ardından goşarım. Sen Kerim Ağa'nın bahçasına gircen.

— Giririm.

— Ben de ardından giririm. Sen goşarkene Kerim Ağa'nın bahçasını bozcen.

— Canımı gurtarmıya, onu mu düşünürüm?

— Yaniya, sen Kerim Ağa'nın dometesini, badılcasını, sovanı-nı, fasulyesini çiğneyincek, Kerim Ağa da sana, hoş geldin, dir mi?..

— Ne yapcek?

— O da bizim ardımıza düşcek. En önde sen, ardında ben, benim ardında da Kerim Ağa goşcek.

— Ossun!

— Sen ordan, Kel Osman'ın bahçasına geçcen.

— Geçerim.

— Sen Kel Osman'ın mısırlarını çiğneyincek, o da bizim pe-mize düşcek.

Yüksek dereceli memurlar arasında tasfiye devam ediyor.. — Gazeteler —

Yolcu!

— En önde sen, ardında ben, benim ardında Kerim Ağa, Kerim Ağa'nın ardında Kel Osman geçecek.

— Ossun..

— Sen bu kez, Arap Niyazi'nin bahçasına gircen.

— Girerim.

— Goşarkene, Arap Niyazi'nin bahçasındaki salatayı, gavunu, gabağı bozcen. Bu kez, Arap Niyazi de bizim peşimize düşecek.

— Ossun..

— En önde sen, senin ardında ben, benim ardında Kerim Ağa, Kerim Ağa'nın ardında Kel Osman, Kel Osman'ın ardında Arap Niyazi geçecek.

— Ossun..

— Bu gadar adamın bahçası bozulur da, mahsulu harap olursa, helbet birinden biri, seni de, beni de yakalayacak. O sıra öbürleri de yetişince, ikimizi de dutacaklar. Görtürüp candırma ya teslim edecekler. Bir de üstelik dâvacı olacaklar.

— Ossun. Gabahat Mecit itindedir diyerekten ben de seni suçlarım.

— Beni suçlasan da fayda etmez. Beni eyi diyne.. Candırma, evrakı tamam idene gadar, ikimizi de nezarete goycek. Ben de sana bu işi, ister istemez orda yapcem. Şincik ağnadın mı gurtuluş olmadığını?

—

— Ondan kelli, sen gel beni diyne de, bunca eziyete girmiyelim. Cümle âlemin mahsulunu bozup da, başgalarına zarar vermiyelim. Ne sana eziyet ossun, ne bana.. Şu işi şurada bitiriverelim.

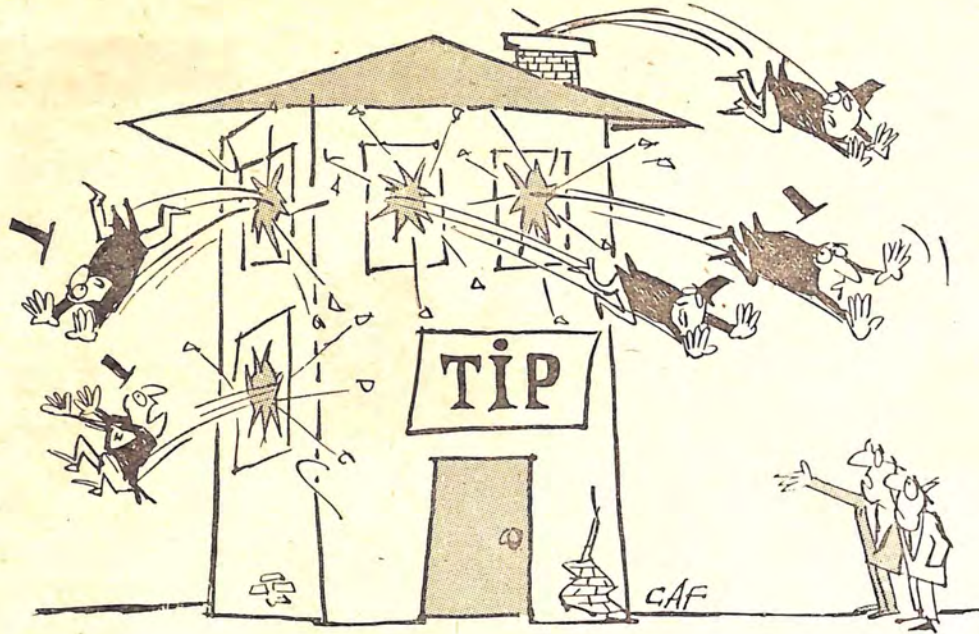
Zülfîye düşündü, düşündü. Sonra, elindeki çapayı fırlatıp atarak:

— Peki öyleysem, dedi. Şu cevizin dibine gel de, elini azıcık çabuk dut. Sendeki bu çeneyinen başıdılmez, eşşoğlu eşşek!.. Günahı da, vebalı da senin boynuna ossun, it köpek! Ağzını da sıkı dut...

Ve ceviz ağacının dibine doğru yürüdü.

Adnan VELİ

Komünizm propagandası yapıyor diye TIP'ten istifalar başladı. — Gazeteler —

— Bu ev tekin değil galiba?

Bulanlar, kalanlar!

Devir devir yapmacık buhranlarla inledik,
Zaman zaman tehditler, palavralar dinledik,
Bütün bu nutuklarla içten mi serinledik?
Sözle ortada ne suç, ne bir tek mes'ul kaldı:

— Kel buldu, fodul kaldı!..

...

Ayramadık, halkı sevenle üzenleri,
Özenerek seyrettik tasasız gezenleri,
Biz de denedik bir çok cemiyet düzenleri:
Aşırı sağ'a kaydık, şimdi azgın sol kaldı,

— Kel buldu, fodul kaldı!..

...

Lâfla hepimiz eşit, sözle cümlemiz bürüz,
Filiyatta bambaşka muamele görürüz.
Sonuç şu: Eski mezar taşıyla övünürüz!
Mutluluk çelenginden elde bir sembol kaldı,

— Kel buldu, fodul kaldı!..

Fili bile yutarmış aç yılan bir öğünde,
Her siyasetçimizin inancı ayrı yönde,
Geçmiş mutlu yıllara bir kerecik bak dön de:
Atatürk devriminden ne eser, ne yol kaldı,

— Kel buldu, fodul kaldı!..

...

Çekmeli gafillerin biraz kulaklarını,
Arayan yok, soran yok toplumun haklarını,
Gider kaynağı yaptık gelir kaynaklarını,
Kümeşte ne yumurta, ne civciv, ne fol kaldı,

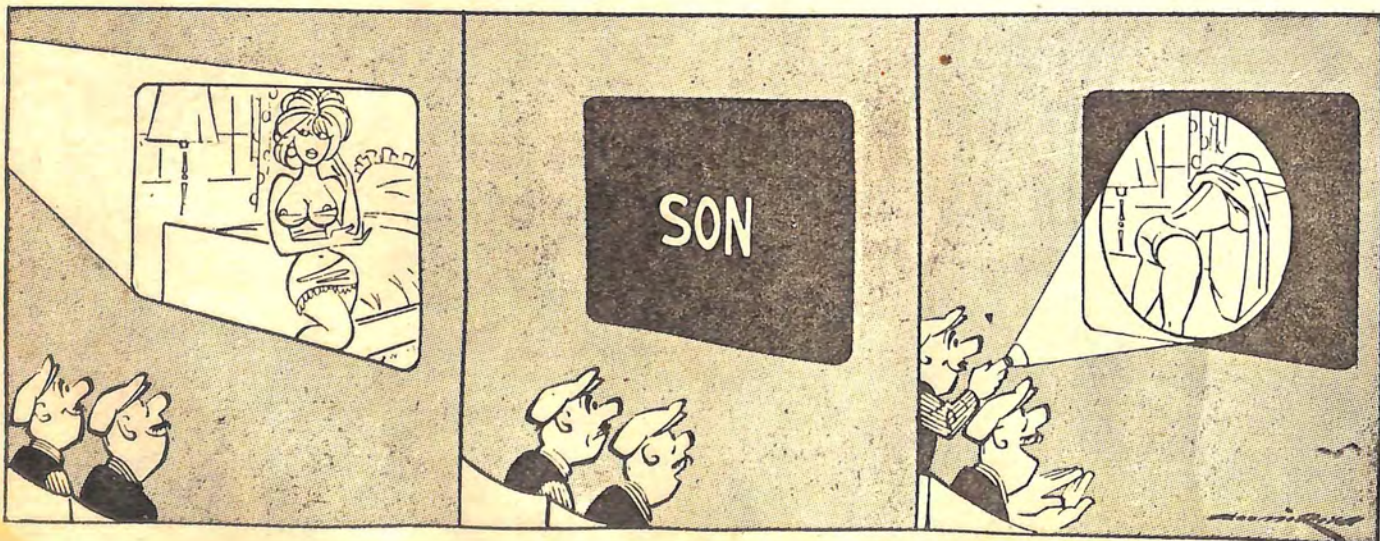
— Kel buldu, fodul kaldı!..

...

Toprağa katkı yaptım kanımı ve terimi,
Ellere verir miyim ben öz be öz yerimi?
Sinirimi bozuyor «Hasta adam» terimi,
Bu ülke hangi çağda ecdadımın dul kaldı?

— Kel buldu, fodul kaldı!..

Salâhattin KUTLU

Köyden indim şehire!..

Evde sulh!..

Maçta sulh!..

Yaldızlı haplar

- * Tabiat, kadınlara «dil» denilen keskin bir kılıç vermiştir, erkeklerinki paslanır onlarınki asla...
- * Kadın hususunda «dokuzundan firar, birinde karar» derler. Bununla beraber en iyi karar yine hiç karar vermemektir.
- * Kadınlar arasında hiçbir fark görmeyen erkek bekârlıktan çıkmış demektir.
- * İşsiz kadın ya çekişir ya sevişir.
- * Kadın ne kadar işsiz olursa kalbi o kadar meşgul bulunur.

— İsrar etme karıcığım, o kürke benim gücüm yetmez!

Pişkin nişanlı

Baba, gece yarısına kadar evde kalan kızının nişanlısının bu davranışına canı sıkılır. Nihayet dayanamıyarak:

— Biz her gece saat onda ışıkları söndürmek âdetindeyiz, fakat bu gece senin şerefine bu saate kadar kaldık.

Genç nişanlı, pişkinlikle:
— Ne teklif var efendim, söndürebilirdiniz. Ne ben kitap okuyordum, ne de kız nakış işliyordu..

Dil dersi!

Yeni zenginlerden biri, karısının yüksek sosyete girebilmesi için İngilizce öğrenmesinin gerektiğine kanaat getirir. Bir arkadaşını Londradan bir öğretmen kadını getirtmesini tavsiye eder.

Londralı öğretmen İstanbul'da geldikten birkaç hafta sonra, zengin arkadaşının evlerine gider. Kendisine kapıyı açan İngiliz kızı:

— Kimi istiyon lan hırbo!
Diye sorar..

Muayene!

Doktor, çıplak soyunan genç ve güzel kadını muayene ettikten sonra:

— Sizde hiçbir şey göremedim... Deyince, hemen giyinmeye başlayan genç kadının canı sıkıldı:

— Yooook bay doktor, dedi, tekrar soyunamam ben artık!..

Kıskançlık

Nevine, Aysel sordu:
— Vereceğiniz kokteyl partiye Mine'yi davet edecek misin?

— Hayır, kocam ondan hiç hoşlanmıyor.

— Leylâ'yı da çağırarak mısınız?

— Hayır, kocam ondan çok hoşlanıyor!

— Kocam se
— Yaaa, bar

ra: Yurtta sulh!

Mecliste sulh!..

Üniversitede sulh!..

Tehlikeli yaş

Anne, sokağa çıkmaya hazırlanan kızına:
— Aman kızım, sekizden evvel eve dönmelisin..
Genç kız, köpürdü:
— Ben artık çocuk değilim..
Anne başını salladı:
— Onun için erken dönmeni istiyorum ya!..

Genç meraklısı

Üç koca değiştirmiş bir kadın, yirmi yaşında bir gence balta olmuştur. Nereye gitse karşısına çıkıyordu. O gece bir toplantıda yine onunla karşılaştı. Genç adam bir aralık ona sokulan kadına yüksek sesle:
— Hamfendi, dedi, Üniversitenin bahçesinde sizi kucaklayan o genç talebeyi hatırlar mısınız?
Kadın cilveli bir tavırla:
— Aman, söylemeyin!
Diye fısıldadı.
Genç adam, aldırmadı:
— İşte o babamdı!..

Tecrübeli

Bir salonda, evlenmek isteyen bir erkeğe, orta yaşlı bir hanım, bir kızı tavsiye ediyordu:
— Mükemmel yemek yapar, dişi diğerk, hamarat bir kız..
Bekâr fakat tecrübeli erkek sözünü kesti:
— Allesi zengin değil desene şuna..

Şen dul

Hâkim, şahit kadına sordu:
— Altı senedir dulsunuz öyle mi?
— Evet.
— Çocuklarınız var mı?
— Biri dört yaşında, diğeri de altı aylık ild çocuğum var!..
— Fakat.. Siz kocanızın altı sene evvel öldüğünü söylemiştiniz..
— Evel o öldü, fakat ben yaşıyorum!

Kocaman lâflar

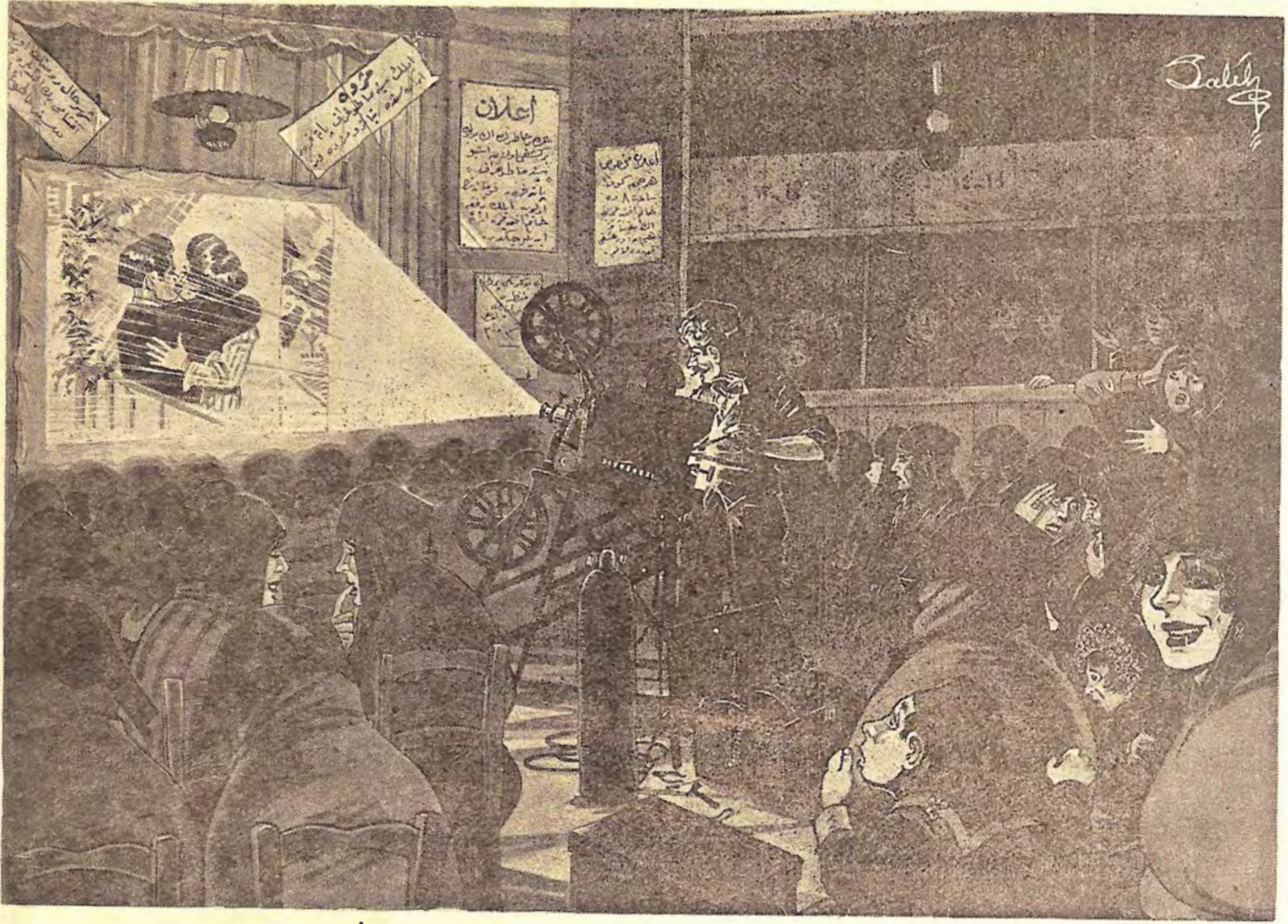
* Kadın, sıkılan erkeğe acımaz!
* Para için evlenme, borç almak sana daha ucuza gelir!
* Gelecekte ziyade geçmiş düşünmeye başladığın zaman, yaşlandın demektir.
* Kadın evleninceye kadar istikbali için endişe duyar. Erkek de gelecek için evleninceye kadar endişe duymaz.
* Gerçek erkek iki şey ister: Tehlike ve oyun... Kadının da en tehlikeli oyun diye peşinden koşar.

dönme!..

— Aman ödüm koptu... Kocan geliyor sandım!

İstanbulda hanımlara mahsus ilk sinemada:

- Allahım, aklımız fikrimiz sana emanet.. demin üstümüze çimendifer gelir gibi olmuştu.. şimdi de!..
- Aman anneciğim, böyle öpüştüklerini gördüğümüzü Hacı babam duyarsa vallahi bizi keser!

Kızım sana söylüyorum

SADRAZAM Ali Paşa, bir gün erkenden saraya çağırılmıştı. Padişahın odasına girmeden, mabeyinciye, giyili olup olmadığını sordu. Mabeyinci durumu Sultan Aziz'e ilettili. Sultan Aziz:

— «Gelsin canım, giyili olsam ne olur, olmasam ne olur?» deyince adamcağız sadrazamı içeri buyur etti. Ali Paşa perdeyi aralayıp, padişahın gecelikte oturduğunu görünce hızla dışarı çekildi; mabeyinciye azarladı: — «Beyim, size söylemedim miydi? Padişahımız giyili değilermiş. Niçin beni vaktinden önce içeri alıp kendilerini rahatsız ettiriyorsunuz? Dışarıda bekliyorum; istirahatı bitip giyinince bana haber veriniz.»

Mabeyinci, çok üzgün olarak huzura tekrar girip söze başlayacaktı ki, Abdülâziz, onu teselli etti:

— «Söyleme duydum duydum. Merak etme bu azar sana değil banadır. Getir şu elbiselerimi de giyinip sadrazamı öyle kabul edelim.»

Asıl Acınacak Olan

Kanlıcalı Nihat Bey çok çirkin bir adamdı. Bir gün sokakta giderken, onu gören bir kadının:

— «Vah vah ne kadar çirkin bir adam; Allah bunun karısının yardımcısı olsun.» dediğini duyunca, döndüğü şü cevabı verdi:

— «Vallahi hanım, eğer sen benim karımı görseydin, ona değil bana acır, duayı bana yapardın.»

Yüzsuyu meselesi

TANZİMAT devrinin Türkleşmiş Ermenilerinden bir Minas Efendi vardı. Meclis adamlığı, tatlı dilliliği ile herkesin sevgisini kazanmıştı. Özellikle devlet büyükleri onu sık sık ararlardı, her zaman sofralarında, meclislerinde bulundurulardı. Minas Efendi'nin bu yanını bilen bazı açığözler, ondan yararlanmanın yolunu bulmuşlardı. Devlet büyüklerine bir işleri düştü mü hemen ona koşarlardı, önemli kişiler katında aracılığı isterlerdi. Bu çeşit isteklerden gurur duyan adamcağız da, kendisine söylenen her iş için, gidip ilgililere ricalarında minnetlerde bulunur, yüzsuyu dökerdi. Onun bu aracılığı bazıları hoş karşılar, kimileri de «Minas Efendi, sen böyle işlere karışma» yollu geri çevirmelerde bulunurlardı.

Minas Efendi, bir seferinde, yine bir tanıdığının hatırını kıramamış, tanıdığı büyüklerden birine başvurmuştu. Ama adam, ters bir kişiydi:

— «Yahu Minas Efendi, senin işin gücün yok mu ki yüzsuyunu mütemadiyen şunun bunun hatırı için döküp duruyorsun?» diye çıkışınca, Minas Efendi, ona şu cevabı verdi:

— «Yüzsuyu ile değirmen döndürülmez ya a paşam, işte böyle eşin dostun hatırı için harcanır.»

Hakaret

TEVFİK Fikret'in Galatasaray'daki öğretmenliği yıllarındaydı. Orta kısımlardaki sınıflardan birinde Türkçe dersine girmişti. Çocuklara, bir hafta önce, Abdülhak Hâmid'in bir manzumesini ezber olarak vermiş, şimdi onları dinliyordu. Öğrencilerden Kâmrân Şerif'i kaldırdı. Kâmrân Şerif, manzumeyi pek ezberliyelememişti. Hocanın, «Oku bakalım.» demesi üzerine ilk mısradan başladı:

«Ey beşer çehreli hayvan!.. Heyhât..» Gelgelelim, mısraın sonu gelmiyordu. Kâmrân Şerif, başı tavana dikili, elleri birbirine kenetli, mütemadiyen:

«Ey beşer çehreli hayvan!.. Heyhât..» diye mırıldanıyor, sonunu getirmedikçe, mısraı arka arkaya tekrarlayıp duruyordu. Beş altı dakika kadar onu sabırla dinliyen Tefvîk Fikret, mısraın yüzüne karşı, kimbilir kaçınıcı kere tekrarlandığını görünce artık dayanamadı, hafif bir tebessümle:

— Allahını seversen yeter artık Kâmrân Efendi, dedi. Bir kere daha tekrarlarsan bunu nefsime hakaret sayacak ve kendimi müdafaa için ben de mukabeleye geçeceğim neredeseyse!..

Şahidin cevabı

Yargıç — Sanık tek başına olduğu vakitler kendi kendine konuşmak âdetinde midir? **Şahit** — Vallahi pek bilmiyorum efendim; tek başına olduğu vakitler hiç yanında bulunmadım.

«ARANIYOR — İntihar etmeğe niyetli dört kişi araniyor. Kendilerine tehlikeli bir vazife verilecektir. Sabahları saat dokuzdan sonra Yüzbaşı Cowgill'e müracaat edilmesi. Banka sokağı, No...»

Yüzbaşı Cowgill, üç sabah gazetesine bu ilanı verdiği zaman pek de ümitli değildi. Fakat daha ilk gün, beş erkek ve iki kadın kendisine müracaat ettiler. Cowgill onların aralarından dört kişi seçti. Üç erkek ve bir kadın...

Onları çalışma odasına alarak, mesele hakkında kısa bir izahat verdi.

«Ben, kuzey kutbuna gemiler ve kızaklarla erişebileceğime pek inanmıyorum. Bence oraya havadan, yani bir balonla gidebilinir. Tabii bu son derecede tehlikeli bir seyahat. Bu yüzden yolculuğu hayatlarına kıymet vermeyen kimselerin yapması daha doğru olacak. Büyük, mükemmel surette teçhiz edilmiş bir balonum var. Kutba seyahat için lüzumlu her şey buna yerleştirilecek. Sepette taze idrojen gazı elde etmek için bir âlet de bulunacak... Şimdi, siz balonla bu yolculuğu yapmağa hazır mısınız?»

Dört namzet, bir ağızdan cevap verdiler. «Evet...»

«İlanımı görmeden evvel intihara karar vermiş miydiniz?»

«Evet.»
«O halde müsaade edersemiz isimlerinizi alayım.»

Yüzbaşı Cowgill, hayattan bıkmış olan bu dört kişinin adlarını yazdı. «WILLIAM P. CRUTTER, Dr. HENRY O'HAGAN, EDMOND JARNVILLE, MARY DERMOTT.»

Mr. Crutte, altmış yaşlarında, şık ve kibar bir adamdı. Fakat kırmızı çehresinden ömrünü sefahatle geçirmiş olduğu anlaşılıyordu.

Dr. O'Hagan, zayıf, uçuk yüzlü, yorgun halli bir adamdı. Sanki hastaymış gibi bir hali vardı. Yaşama zevkini kaybetmiş olduğu da belliydi.

Mr. Jarnville'in çalışkan bir insan olduğu aşıkardı. Yüzündeki ıstırap dolu ifade, zeki bakışlı gözleriyle âdeta bir tezahüs ediyor.

Miss Dermott ise, sırtında pek eski, ince bir paltoyla bir köşede oturmaktaydı. Uçuk yanaklarından, hem mânen ve hem de maddeten çok sarsılmış olduğunu anlamak kabildi.

Yüzbaşı Cowgill, «Kutba emniyetle erişip, sağ salım geri döneceğinizi umuyorum.» dedi. «Fakat yolculuğun hakikaten çok tehlikeli olduğunu bilmelisiniz. Sizlerden bu hususta yazılı bir kâğıt alacağım tabii. Balonu yarın şişirteceğim. Öbür gün saat dokuzda buradan hemen yola çıkacaksınız.»

Tâyin edilen günde dört gönüllü tam zamanında büroya geldiler. Yüzbaşı Cowgill onları şehrin dışındaki bir meydana götürdü. Balon havada hazır bekliyordu. Üç erkeğin kalın elbiseleri vardı. Fakat Mary Dermott yine o eski mantosunu giymişti. Yüzbaşı Cowgill, genç kıza kendi paltosunu ve arabadan aldığı iki battaniyeyi verdi.

Yolcular, balona bağlı olan

ÖLÜM BALONU

Çeviren: GÖNÜL SUVEREN

geniş ve kapalı sepette yerlerini alırken, koşarak meydana giren genç bir adam, telaşla Cowgill'e yaklaştı. «Ben de balonla gideceğim!»

Yüzbaşı, «İmkânsız!» diye cevap verdi. «Gidecekler seçildi bile. Maksadımızı bilmiyorsunuz.»

Yabancı, bağırdı. «Biliyorum! Bu adamlar intihara karar vermiş kimseler. Balonla kutba gidiyorlar. Ben de onlara katılacağım.»

Cowgill hiddetle, «Rica ederim...» diye başladı.

«Ben de gideceğim! Aksi takdirde kendimi gözünüzün önünde öldürürüm. Ben de onlar gibi yaşamaktan bıktım.»

Dr. O'Hagan, içini çekti. «Bırakın o da gelsin.»

Yüzbaşı Cowgill, mırıldandı. «Fakat bu kadar ağırlık fazla gelebilir.»

Lâkin, genç adam sepete atlamıştı bile. «Ben de gidiyorum.»

Cowgill içini çekti. «Pekâlâ... İstediginiz gibi olsun.»

Yabancı, «Adım John Winden,» dedi. «Belki soran olur diye söylüyorum. Fakat beni arayacaklarını sanmıyorum.»

Yüzbaşı Cowgill, küçük gruba iyi yolculuklar diledi. Sepete bağlı ipler kesildi ve balon hızla bulutlara doğru yükseldi. Hava gemisini, Dr. O'Hagan idare ediyordu. Kısa bir zaman sonra

şiddetli bir rüzgâr çıktı ve balon ufka doğru ilerlemeğe başladı. Sepettekiler, bir müddet hiç konuşmadılar. Sonra, Mr. Crutter, Mary Dermott'u dikkatle süzerek, «Demek intihara karar verdiniz?» dedi.

Mary Dermott, «Evet,» diye mırıldandı.

Mr. Crutter, içini çekti. Ben de öyle.»

John Winden, bağırdı. «Ben de öyle!»

Edmond Jarnville, atıldı. «Ben de öyle.»

Dr. O'Hagan, başını salladı. «Ben de öyle.»

Crutter, «Kutba sağ salım gidip dönsek de, yine intihar edeceğim,» dedi.

Mary Dermott, «Ben de öyle,» diye cevap verdi.

— Ne diyorsun anne, patronun yanına böyle mi gideceğim zannediyorsun? Üzerime kürk mantomu giyeceğim!

Jonh Winden, haykırdı. «Ben de öyle.»

Edmond Jarnville, Dr. O'Hagan, aynı anda, «Ben de öyle,» dediler.

Uzun bir sessizlik oldu. Hemen hemen yarım saat sürdü bu. Sonra Crutter, «Biliyor musunuz,» diye mırıldandı. «Böyle bulutlar arasında uçmak çok hoş. Eğer çok üzüntülü olmasaydım, bu yolculuktan bayağı zevk alacaktım.»

Mary içini çekti. «Ben, hiçbir şeyden zevk alamıyacak kadar üzüntülüym. Fakat bu yolculuğun hakikaten hoş olduğunu itiraf edeyim.»

Winden, «Evet,» dedi. «İstırapla kıvrınamayan bir insanı eğlendirecek bir seyahat.»

Dr. O'Hagan, oldukça neşeli bir tavırla, «Doğrusu,» diye cevap verdi. «Havada ilerlemenin insana bu kadar keyif vereceği hiç aklıma gelmezdi.»

Jarnville, başını salladı. «Ben biraz kendime gelir gibi oldum.»

Crutter, Mary Dermott'a döndü. «Siz ve Mr. Winden gibi gençlerin hayattan bıkmış olmaları garip. Benim gibi yaşlı bir adam ölümü arzulayabilir, ama siz?»

Ne Jonh Winden, ne de Mary Dermott seslerini çıkardılar.

Dr. O'Hagan, balonun alçalmasına mâni olmak için kum dolu çuvalardan birini aşağıya attı. «Madem birlikte öleceğiz. O halde dertlerimizi birbirimize açalım.»

Crutter, bağırdı. «İşte bu pek güzel bir fikir. Arzu ederseniz, evvelâ ben anlatayım... Benim hikâyem uzun değil. Çok zengindim. Daima lüks içersinde yaşadım. Her türlü zevki tattım. Artık hiçbir şey beni eğlendirmiyor. Üstelik sefahat yüzünden, midemi de mahvettim. Şimdi korkunç bir hazımsızlık çekiyorum. Bu, hayatı çekilmez bir hale sokuyor. Onun için bir an evvel ölmek istiyorum.»

Dr. O'Hagan, «Birbirimizden Ne kadar farklıyız,» diye başını salladı. «Ben senelerce kendimi mesleğime verdim. Fazla çalışmaktan yıprandım. Sinirlerim berbat halde. Üstelik biriktirdiğim paraları bir işe yatırarak batırdığım için, meslek hayatından çekilip, dinlenmem imkânsız. Ya çalışacağım, ya öleceğim.»

Mary Dermott, içini çekti. «Benim derdim sizinkine biraz benziyor. Ne param var, ne bir yakınum. Terzilik ediyorum ama elime geçen para doğru dürüst yiyecek almama bile yetmiyor. Artık çektiğim azaba katlanamayacak hale geldim. Ölümü tercih ediyorum.»

Jarnville, «Bense,» dedi. «Sukutu hayale uğramış bir kâşifim. Senelerce çalışıp, dumanları ortadan kaldıracak bir âlet yaptım. Fakat şimdi bunun patentini alacak param bile yok. Açlıktan da bitkin haldeyim. Bana yardım etmeleri için sağa sola baş vurdum ama nafiye. Artık mezara sığınmak niyetindeyim.»

Winden, hikâyesine başlamadan evvel, mahcup bir tavırla, bir iki defa öksürdü. «İşin doğrusu, dün gece sevdiğim kız tarafından reddedildim. Onsuz yaşamak istemiyorum.»

(Lütfen sayfa çeviriniz)

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Dr. O'Hagan, «Balon alçalıyor,» dedi. «Bence kum torbası ata-çamıza yere inelim. Balonu bir ağaca bağlar sabahleyin de yeni gazla yola çıkarız.»

Diğerleri de bu fikri beğenmişlerdi. Dr. O'Hagan'a yardım ederek balonu indirdiler. Bunu çabucak bir ağaca bağladılar... Issız kırların ortasında bir yer- delerdi şimdi. Fakat dört erkek, çabucak ateş yaktilar. Winden'le Jarnville, yemek hazırlarlarken, Dr. O'Hagan'la Crutter de Mary' nin gece yatması için emin bir yer hazırladılar. Yemekten sonra, ateşin etrafında toplanan gurubun daha neşeli bir hali vardı.

Crutter, Mary Dermott'u işa- ret etti. «Bu çocuğun sefalet içinde yaşaması günah... Halbu- ki ben paramı ne yapacağımı bil- miyordum. Fakat artık karar verdim. Miss Dermott, eğer geri dönmeğe razı olursanız, bütün servetimi size bırakırım. Bir va- siyetname yazarım, bunu alıp götürürsünüz.»

Mary Dermott, içini çekti. «Geri dönmek istemiyorum.»

Winden, atıldı. «Ben sizin ye- rinizde olsaydım dönerdim... Mr. Jarnville, ben de deminden beri sizin dumanı ortadan kal- dıran aletinizi düşünüyorum. Babam, zengin bir fabrikatör- dür. O, böyle bir alet için ufak bir servet vermeğe hazır oldu- ğunu söyler dururdu. Eğer, alet- iniz hakikaten çalışıyorsa, ba- bam milyoner olmanıza yardım eder.»

Mr. Jarnville, «Bunu dün öğ- renseydim...» diye mırıldandı. Dr. O'Hagan, «Öyle,» dedi. «Ben de hazımsızlığın Mr. Crutter'i intihara kadar sürüklediğini bil- seydim, ona yardım ederdim. Zira bu sahada ihtisasım var... Size bakabilir miyim, Mr. Crut- ter?» Dr. O'Hagan, yaşlı milyo- neri kısaca muayene ettikten sonra doğruldu. «Evet. Sizi iyi- leştireceğimden eminim.»

Crutter, acı acı güldü. «Eğer bu meseleyi dün konuşsaydık, size servetimin yarısını verirdim. Ama artık çok geç.»

Dr. O'Hagan, «Yani...» diye ce- vap verdi. «Sizinle daha önce karşılaşsaydım şimdi burada ol- mayacaktım.»

Jarnville, «Geri dönemem mi- yiz?» diye sordu.

Dr. O'Hagan, «İmkânsız,» dedi. Winden atıldı «Zaten benim geri dönmem için bir sebep yok ki... Benim derdime çare bulu- namaz.»

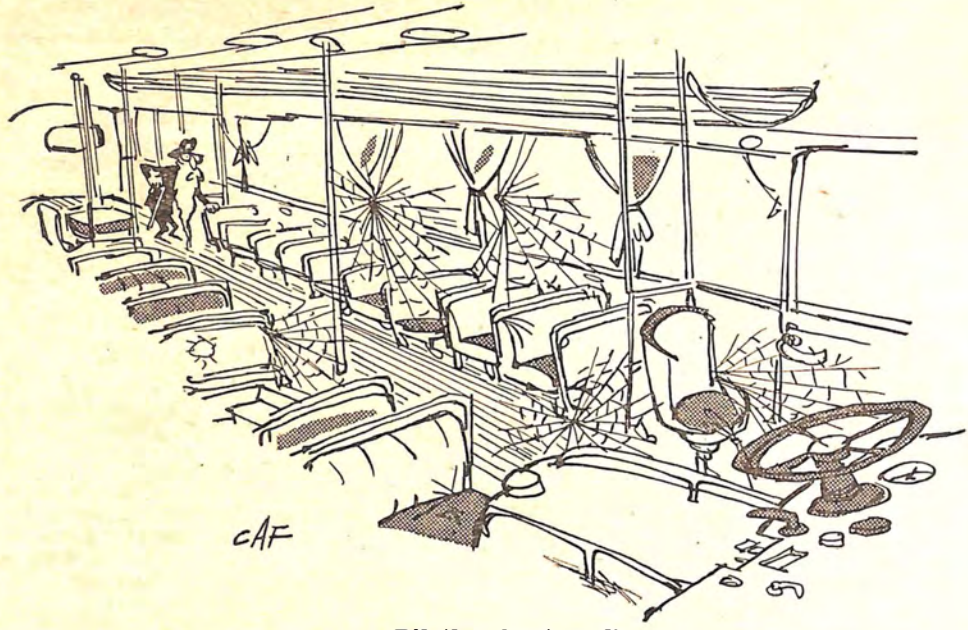
Crutter ona döndü. «Başka bi- riyle mesut olursunuz.»

— «Evet, biliyorum. Fakat...» Winden, tereddütle duraklıya- rak, yan yan Mary Dermott'a baktı. Genç kız, kıpkırmızı ke- sildi.

Dr. O'Hagan, ayağa kalktı. «Bu meseleyi tekrar konuşuruz. Na- sil olsa acelemiz yok. Bu gece rahat rahat uyuyalım.»

Ertesi sabah kahvaltıdan son- ra Crutter, «Dün gece konu- şulanları iyice düşündüm,» diye söze başladı. «Size bir teklifim var. Dr. O'Hagan, siz, Miss Der- mott ve Mr. Jarnville'le geri dö- nün. Üçünüz servetimi aranızda

Doğumu kontrolden elli yıl sonra:

— Biletler, kontroool!..

paylaşırsınız. Mr. Winden baba- sına duman yutan makine hak- kında bir mektup yazar. Mr. Jarnville de onu adama götü- rür... Winden'le ben de yolculu- ğumuza devam ederiz. Ne der- siniz?»

Mr. Jarnville, cevap verdi. «Ben dönmeğe hazırım.»

Dr. O'Hagan, başını salladı. «Ben, ancak bir şartla dönerim, Mr. Crutter. Siz de gelerseniz. Sizi iyi edeceğimden emin ola- bilirsiniz.»

Mr. Crutter, mırıldandı. «Fakat Winden'i balonda yalnız bırak-

mak günah değil mi? Zavallı gence çok yazık. Hayır, ben yol- culuğa devam edeceğim. Zaten yaşamaktan bıktım.

Winden, «Doktorun sözlerini dinlemelisiniz,» diye bağırdı.

Crutter, sordu. «Ne o? Yoksa yolculuktan siz de mi vazgeç- tiniz?»

Winden, mahcup bir tavırla mırıldandı. «Bilmem ki... Dün gece düşündüm. Bir kız 'Hayır,' dedi diye intihar etmek...»

Crutter, onun sözünü tamam- ladı. «Gayet saçmadır! Meseleyi şöyle halledelim. Eğer Dr. O'Ha-

gan beni iyi ederse, ona yüz bin dolar vereceğim... Mr. Jarnville' le ortak olacağım. O makine me- selesini babanızla konuşuruz. O arada Miss Dermott'u da evlât edinirim.»

Winden, «Benim başka bir plâ- nım var,» dedi. «Ama bunu tat- bık etmek imkânsız galiba.»

Dr. O'Hagan, «Nedir o plân?» diye sordu.

— «Şey... bilmem ki...»

Crutter, güldü, «Haydi haydi! Hepimiz açık açık konuşuyoruz!»

Winden mırıldandı. «Miss Der- mott'un benimle evlenip evlen- miyeceğini düşünüyordum. Bu... bu... teklifimi kabul eder misi- niz, Miss Dermott.»

Genç kız, kıpkırmızı kesildi. «Şey... düşünüyem.»

Crutter, gülümsedi. «Bu, evet, diyeceğine delâlet eder... Miss Dermott, meseleyi düşünürken, bende misafir olur... Ne dersiz? Plânı kabul ediyor musu- nuz?»

Hepsi de, «Kabul,» diye bağı- rdılar.

Mary Dermott birdenbire hay- kırdı. «A! A! Bu da nedir?» Göğ- se doğru yükselen bir cismi işaret ediyordu.

Dr. O'Hagan, içini çekti. «Kor- karım bizim balon o. Biz kahval- tı ederken, ipi koparmış...»

Crutter, «Zararı yok,» diye ce- vap verdi. «Balon uçarsa uçsun. Ben zararı tazmin ederim. Şimdi eve dönmek için bir vasıta bu- lalım.»

Winden'le Jarnville, araştırma- ya çıktılar ve bir iki saat sonra da bir arabayla döndüler. En yak- ın tren istasyonu on beş kilo- metre ötedeydi.

İki saat sonra, Mr. Crutter, istasyonda bilet alırken, Dr. O' Hagan da postahaneye koşarak, şu telgrafi çekti.

«Yüzbaşı Cowgill. Balon kaçtı. Biz hepimiz emniyeteyiz ve çok mesuduz. Sabaha orada olacağız. Selâmlar. Dr. O'Hagan»

Çeviren : Gönül Suveren

Elinde
bu gün bir tasarruf cüzdanı var
yarın yüzbinler olacak

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın: 8847—A—1343 69)

CEYMİS BONT

SUZİ PERDE ARKASINDAN KONUSULAN LARI DUYAR.

SİZ YALAN NE DİR BİLMEZSİNİZ ZATEN... BUNUN İÇİN 003 1/2'NİN DENEMESİNİ SEVİYALİ DİŞİNİZ SUZİ'NİN ÜZERİNDE YAPALIM!

YOOO!.. DENEME MENEME.. NEME LAZIM?..

SUZİ LAFI GEÇİNCE CEYMİS BOZULUR FENA HALDE!

BU SIRADA SUZİ, ELİNDE BİR PUSULA İLE PERDENİN ARKASINDAN ÇIKAR...

Konuştuklarınıza duy... duun... Politikacı, 003 1/2'yi şemsîyesini götür... şemsîyesini açmı... medikçe açımı po... yacağım. Burada de... litik... meydana falan... Bana deneme falan... yapmasın bozarm... DOKUNULMAZLIĞINI! Sonra ha...!

ARADAKİ ON METRE- LİK MESAFEYE RAĞ- MEN 003 1/2 TESTİNİ GÖSTERMEĞE BAŞLA- MIŞ BİLE...

AMAN AĞZINI AÇMA- DAN ŞEMSİYEYİ KAPA- TAYIM KASAYA, HAH- HAH HAAA...

CEYMİSE DE BİŞİ- LER OLU- YOR GA- LİBA...

GECE YARISI GİRER, ŞEMSİYE- Yİ ALIRIZ HE- MEN!

AJANLAR SÜPER DÜR- BÜNLE İÇERSİNİ DİKİZ- LEYİP DURUYORLAR!

TABLONUN ARKASINDAKİ KA- SA: HİRSİZLARIN SOYUT RE- SİMLERE EL SÜRMEĞİĞİNİ BİLDİĞİ İÇİN, CEYMİS BONT, KASAYI BURAYA GİZLEMİŞTİR!

ARADIĞINIZ RAHATI PEK BULAMAYACAĞI- NIZ AMA, YİNE DE BU GECE BURADA KALIN!

..MERAK ET- MEYİN! NE- REDE OLSA UYURUM BEN!

ÖYLE YA, MECLİS Sİ- RALARIN- DA BİLE UYUDUK- TAN SON- RA...

TUHF BİR HİS VAR İÇİM- DE...

BENİM DE! HAYDİ GİR YATAĞA SEKERİM!

POLİTİKACIYA GELİNCE... ON- DA HİS MİS NE ARAR!

GECE YARISI

BU SIRADA AŞAĞIDA, DUVARDAKİ KASAYA DOĞRU BİR GÖLGE YAKLAŞIR...

HAYDİ CEYMİS, N'DOOLDU İÇİNDE- Kİ HİS?..

ŞŞŞŞ... HİSSİ MİSSİ KARİŞTİR- MA ŞİMDİ CANIM!

AYIP DEĞİL YA... İÇİN HİS KARİŞİN CA, CEY- MİS'İN KAFASI DA KARİ- SİYOR!

AKSİNE SUZİ'NİN DE DİŞİLİĞİ ÜSTÜN- DE BU GECE!..

HAH... BİR SES DUYDUM AŞAĞIDAN!

"SES, HE- MEN CAN- LANIR KAFASIN- DA..."

HİSLERİM YANILTMAS BENİ!

ACABA?..

CEYMİSİN AYASINA SUZİ'NİN ELİ UZA- NIR!

CEYMİS BONT ÜST PEN- CEREDEN, SUZİ YONT YATAKTAN, MAC MA- DARA DA ALT PENCE- REDEN AYNI ANDA FIRLARLAR...

CEYMİS BÖYLE DÜŞÜ- NÜR AMA, SUZİ DE ÖY- LE Mİ DÜŞÜNÜYOR BAKALIM?..

HAFTAYA= SUZİ'NİN OYUNU!

CEYMİS BONT'UN ÜSTÜN TARAFLA- RINDAN BİRİ DE BUDUR: SES DAL GALARINI GÖRME OLUSUMUNA ÇEVİREBİLMESİ...

Güçbelâ patronu başımızdan savdık. Ama üç garson az ötemizde dikilmiş, ne işaret vereceğiz, ne isteyeceğiz diye, ağzımızın, gözümüzün içine bakıyor... Biz iyice kafaları çekmekteyiz. Deniz güzel, müzik güzel... Her şey yerinde. Derken, bir kadın çıkıp orkestranın önüne şarkılar söylemeye başlamaz mı! Ya heyy... İkimizin de gözü, şarkıcı kadının üstünde... Derken bir başka kadın başladı şarkıya... Bir de şarkıcı oğlan var... Çiftler ortada dans ediyor. Ben o kadar keyiflendim ki,

— Paşam Niyazi oğlum, dedim, bu işin sonu bana bok gibi gelir... dedim.

— Hangi işin? dedi.
— Bu geceki keyfinizin sonu...
— Neden yahu? Paramızla eğleniyoruz...

Sanki olacaktı içime doğmuş...
— Paşam, dedim, ben çok denemişimdir, ne zaman şöyle biraz keyiflensem, mutlaka yardıma kesilir ve sonu bok gelir, beş dakikalık keyfim sonradan burnumdan fitil fitil gelir... Öyle keyifli bir gece yaşıyoruz ki, ben iyice işkillenmeye başladım...

Paşam Niyazi,
— Ne olabiliymiş, keyfine bak... deyip kadehi dayadı.

— Şerefel...
— Şerefel...

Paşam Niyazi, İspanyol dansı yapan artistlere bakıyor. Daha doğrusu, erkeğine değil de elindeki kasetanetleri şıkırdatarak «Oleey!» diye çılgık atan kadına gözlerini dikip dalmış... Birden patron tepemizde bitip, çenesini İspanyol dansı yapan kapkara kâhküllü kadına uzatarak çapkınca göz kırparak,

— Paşam, emrederler mi? dedi.
Bendeki anlayışsızlığa bakın ki, ben herif yine bir meze, ya da çerez getirecek sanıp,

— Yiyecek halimiz kalmadı, sen rakıları tazele... dedim.

Ama Paşam Niyazi, herifin dilinden anlamış,

— Kıyak olur barba ama, dedi, biz o karının dilinden çıkmayız be...

— Paşam türkçe bilir o... yerli malidir...

İspanyol dansı bitince, patron kadını bizim masaya getirmiş mil... Meğer, kadın bizim Tepebaşı yaduerlerinden bir dilbermiş... Biz çekiyoruz kafaları. Bizim bu Paşam Niyazi'nin bir kötü huyu vardır. Genç yaşlarından beri cezaevlerinde uzun yıllar geçirmiş olanların kimisinde bu kötü huy çok görülür. Kadından hoşlanmazlar. Paşam Niyazi de işte bunlardan. Tellâk çağırır gibi elini çırpınca, aleste bekleyen garson koşup geldi. Garsona,

— Şu senin patronu çağır bakalım... dedi,

Göbekli patron koşu yuvarlana geldi:

— Buyur pasam...

Kulağına söylüyor ama, dedikleri ni duyuyorum. Masamızdaki kadınla az önce İspanyol dansı yapan delikanlıyı masaya çağırıyor. Patron da hüner çok... Oğlanı kapıp kolumdan getirdi. Masada olduk dört kişi... Paşam Niyazi'nin keyfine diyecek yok... Şişenin biri gidip biri geliyor... Zilzurna sarhoş olduk. Paşam Niyazi, her dediği, her istediği yapıldığından büsbütün şımarıp,
— Susturun ulan şu dangirtiyi,

vurun bir çiftetelli... diye orkestraya seslendi.

Mırıncırın edenler olduysa da, gazino sahibi onlara gidip,

— Aman, paşanın emridir... demiş.

Sıkıyönetim zamanı, paşanın emrini dinlememek kimin haddine... Bizim hiç bişeyden haberimiz yok, bütün gazino müşterileri bize bakar konuşurlarmış. Olacak tersliğe bakın ki, bizim gibi haybeden paşa değil, gerçekten binbaşı olan iki kişi, sivil giyinmişler, eşleriyle birlikte gazinodalarmış. Bizim yaptığımız sululuğa, serseriliğe en çok kızanlar onlar. Ama onlar Niyazi'yi gerçek paşa sanıp seslerini çıkarmıyorlar.

Orkestra kasap havası vurmaya, yahudi oğlanını kaptığı gibi Niyazi ortaya çıktı. Derken başkaları da onlara katıldı. Ben bu türlü oynamasını filân hiç sevmesem de, sarhoşluktan iyice cıvıyan Niyazi'ye söz geçirilmiyor, ben de, yahudi kızını da zorla çekip kaldırdı. Eh paşa kasap havası oynarsa, geri kalanlar da coştular... Buraya kadarında pek öyle bir uygunsuzluk yoktu. Lâkin Paşam Niyazi, çalgıcılara,

— Çiftetelli vurun ulan! Bahriye çiftetellisi olsun!.. diye bir nağra savurup da, ceketini forada edince, iki binbaşının iyice beyni atmış... Bu

TEK DELİK

sırada Niyazi, bizim masa örtüsünü çekince, masada ne varsa yere dökülüp şangır şungur kırıldı. Niyazi de örtüyü beline dolayıp, göbek atmaya başladı. İşte bu sırada, reziliğimize daha fazla dayanamayan iki binbaşı, yahu bunlar neyin paşasıymış hele bir anlayalım, diyerek Merkez Komutanlığına ve sıkıyönetim komutanlığına telefon etmişler. Ordan da, «Şimdi gelip analarız...» demişler.

Çiftetelliden yorgun düşen Niyazi masaya geldi, iyice saçmalıyor. Kendisine hâkim olamadığından başını iki eli arasına alıp biyandan mırıldanıyor, biyandan da yanındakine sarkıntılık ediyor. Sanki içime doğmuş gibi, garsonu çağırıp hesap istedi. Garson da patronunu çağırdı. Patron yılışa yılışa,

— Aman pasazadem, ayagında öpeyim... Afet... Esap bisey yok... Sizden esap alamam...

— Neden?

Kırk yılda bir gazinosuna şeref vermişiz, hiç bizden hesap alır mı? İşte o sırada, telefonda bizim rezil-

liklerimizi duyan komutanlık, kım-ligimizi soruşturmak üzere inzibat subaylarını göndermiş... Bizim yine bişeyden haberimiz yok. Ama nasıl olduysa masada Paşam Niyazi'yle ikimiz kaldık. Patron, inzibat subaylarının geldiğini görüp de, bizim haybeden paşa olduğumuzu anlayınca, yanımızdakileri birbir çekmiş... Müşteriler, ne olacak diye bizi merakla dikizliyorlarmış.

Rakının ateşinden göğsünü bağırtı açan Paşam Niyazi, bağırtı Boğaz'ın yeline verdi. Ayazdan aklı başına mı geldi, yoksa büsbütün aklı başından mı gitti, nedir, başladı bir hüngürtüye, hüngür hüngür ağlıyor... Ben biyandan,

— Yapma paşam, etme paşam... diye susturmaya çalışıyorsam da,

— Benim huyumdur, içince böyle ağlarım. Bırak biraz ağlayayım da açılalım... diyor.

Gerçekten de bir süre hüngürdedikten sonra bunun üstüne bir mahzunluktur çıktı. Boğaz'dan, önmüzdən şıkır şıkır ışıklar içinde bir gemi geçiyor.

O iki binbaşısıyla inzibat subayları bizi çevirmişler, dinliyorlarmış.

— Paşam, mahzunluk çıktı...

Dili dolanarak mırıldanıyor. Derken bu sefer de şairliği tuttu... Önmüzdən süzülüp akan gemiye elini salıyarak söylenmeye başladı:

— Ey gemi, meçhul gemi... Beni de al götür gittiğin yerlere... Bilmediğim limanlara götür de beni kurtar ey meçhul gemi... Benim kurtuluşumsun sen... Al beni...

İyice zirvalıyor... Garsonu çağırıp,
— Bir taksi çağırın... derken bir de bakım yanımda iki subay.

— Adınız?

Söyledim. Paşam Niyazi hâlâ gemiye el sallıyor.

— Şiştt... Ulan paşam, kendine gel!.. diye dürtükledim.

Subaylardan biri,

— Nerenin paşasıdır? diye sordu.

Bu soruyu duymuş olacak ki, başını bu yana çevirmeden,

— Mahmut Paşa, Haydar Paşa... diye mırıldanmaya başladı.

Subayın biri bana,

— Sen de yaverisin herhalde... dedi.

Bende şafak atmış, tirtir titriyorum. Bizi yakapaça dertop edip cipe attılar ki, göbekli patron yetişip,

— Aman, bizim hesap... dedi.

Herif bize yağlı bir kazık atmış... Gerçekten paşa olmadığımızı öğrenince herif paraları aldı.

Yediğimiz o kazık üzerine, o gece bir de dayak yedik ki, eh o kadar olur.

İsten dayaktan da, ister içkiden, ben kendimden geçmişim. Ertesi sabah sorguya çektiler. Her ne kadar,

— Bu adamın lâkabı Paşam Niyazi'dir, herkes buna paşam der...

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLAMLARINIZ İÇİN

HIZMETİNİZDEDİR

Genel MÜDÜRLÜK :

Cağaloğlu, Türkocacı Caddesi No. 1
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Dağıtım adresi : BASINKURUMU

(Basın: 10179—70)

Ben de paşam dedim... diye diller döktümse de derdimi anlatamadım. Birkaç gün sonra gazetelerde çıkan haber söyleydi:

«Kendisine paşa süsti veren bir sahte paşa'yla, sahte paşa'nın yaverliğini yapan bir paşazade yakalandı.»

Bu kadar olsa çok iyi... Casus olmamız çok «kuvvetle muhtemel»miş. Kendisine general süsti veren ve casus olması muhtemel sahteci, Boğaz'dan geçen bir Rus gemisine, bazı el işaretleri verirken suçüstü yakalanmış.

Şu belaya bakın siz... İyice cıvık sarhoş olan Paşam Niyazi, öntümden geçen gemiye «Beni de al götür o meçhul limanlara kaptan!» diye bağırıp el sallamıştı ya... Biz, onun Rus gemisi olduğunu nereden bilebilirdik. Aylarca sorgu sürdü.

— Niçin Rus gemisine el salladın?
— Ben el sallamadım, Niyazi salladı...

— Niçin salladı?
— Rus gemisi olduğunu bilmiyorduk ki... Bilsen, sallarmıyız hiç... Biz, Köprüye giden Boğaziçi vapuru sanmıştık...

— Yalan bir de... «Meçhul limanlara beni de götür kaptan!» ne demek? Köprü iskelesi sizin için meçhul bir liman mı?

— Efendim, ben el sallamadım... Arkadaşım sarhoştur, sarhoşluk yüzünden el salladı...

— Sarhoş olunca kusulur, ama el sallamaz... Arkadaşın sarhoş olunca el mi sallıyor?

— Sallıyormuş efendim...
— Başka ne salladı?
— Başka bişey sallamadı.

— Bayrak da sallamış... Bayrakla işaret vermiş kaptana...
— Bayrak sallamadı.

— Sallamış... Beyaz bayrak, yani teslim bayrağı... Görenler var, tanıklar var.

— Bayrak değişti efendim, mendildi o... Evet, beyaz mendil... Ama sallamadı. Ağlıyordu da, gözlerini silmek için...

— Peki, sen ne salladın?
— Ben bişey sallamadım...
— Sallamışsın, sallamışsın... Tanıklar var. Sen de bayrak sallamışsın, mavi bir bayrak...

(Devamı var)

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50 Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11

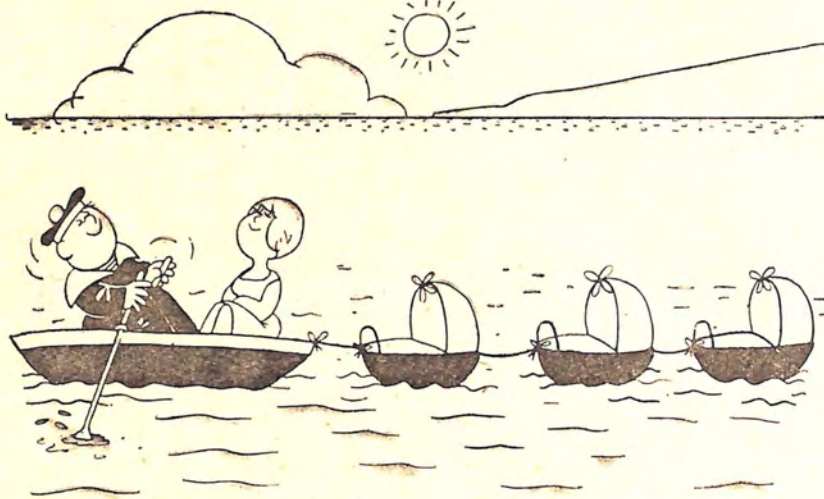
İLAN FİYATI :

Kapak içi, santimi 20 lira,
iç sayfalar 30 liradır.

Fiyatı : 100 kuruştur.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-sına uymayı taahhüt etmiştir.

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

Yazısız

Sarhoşluk

Knollemans evden içeri girerken ayakları birbirine dolaşıyordu. İçkiyi biraz fazla kaçırmış, üç adımı ötesini seçemiyordu. Odasına sessizce girmeyi başardı. Işığı yaktı ve soyunmağa başladı. Ama aynadaki çıplak adam hayaline gözü takılınca birdenbire durdu:

— Nasıl olur? diye kendi kendine söylendi. Karımın odasında çıplak bir erkek! Çabuk burdan çık, yoksa seni gebertirim! diye haykırdı aynadaki hayaline...

Sonra birkaç adım attı, öteki de ona bir o kadar yaklaşıncaya Knollemans hırsla bir yumruk salladı ve ayna tuzla buz oldu.

Sarhoş bir an irkildi sonra:
— Özür dilerim dedi, gözükleriniz olduğunu bilmiyordum!...

— Bana bak, kocam benden evvel gelirse sakın kapıyı açma!...

Diplomalı yamyam

İki kâşif Afrika'nın balta girmemiş ormanlarından birinde vahşi kabileleriyle karşılaştılar. Reislerinin hali, konuşması onları pek şaşırttı. Üstelik bu kibar adamın konuştuğu fransızca'yı benim diyen fransız beceremezdi.

— Hayrete düşmeyin dedi kibar reis. Ben Paris Edebiyat Fakültesinin «yabancılar için Fransızca» bölümünden diplomalıyım.

— Anladığıma göre dedi seyyahlardan biri. Halkınızın âdetlerine sıkı sıkı bağlısınız!
— Tamamen beyler.. Avhyorum, kızartıyorum, yiyiyorum. İnsan eti kadar lezzetlisi de yok hani

— Nasıl? diye bağırıldı Avrupalılar hayretle. Sorbonne'da okumuş, yıllarca Fransa'da yaşamışsınız, hâlâ yamyamsınız öyle mi?

— Evet, ama bir farkla: Eti yerken çatal bıçak kullanıyorum.

Akıl

İki aylak arasında:

— Şu John Brown vallahi çok becerikli aynı zamanda da akıllı bir insan. Sonra efendim o ne zerafet? Ne istidat? Ne zekâ?..

— Zekâ mı? dedin. Ben John'da zerresini bile göremiyorum. Sadece bir milyarder kıızı aldı işte hepsi bu!

— Hepsi bu mu?.. Muhakkak siz bir milyoner kıızıyla evlenmeye kalkışmanın ne demek olduğunu bilmiyorsunuz!..

Flört

Polis:
— Düdük çaldığımı duymadınız mı?

Kadın:
— Evet duydum. Ama araba kullanırken hiç flört etmem de...

Böyle giderse..

Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliğinde her zaman için gıda maddeleri sıkıntısı vardır.

Günlerden bir gün Lenin ortatığı bir kolaçan etmek için mezarından kalkar ve gider Stalin'i bulur.

— Yoldaş söyle bakalım URSS'de vaziyet nasıl?..

Stalin mağrur, kömür, çelik, petrol istihsalinde elde ettikleri en son rakamları sıralar. Ama Lenin memnun görünmez:

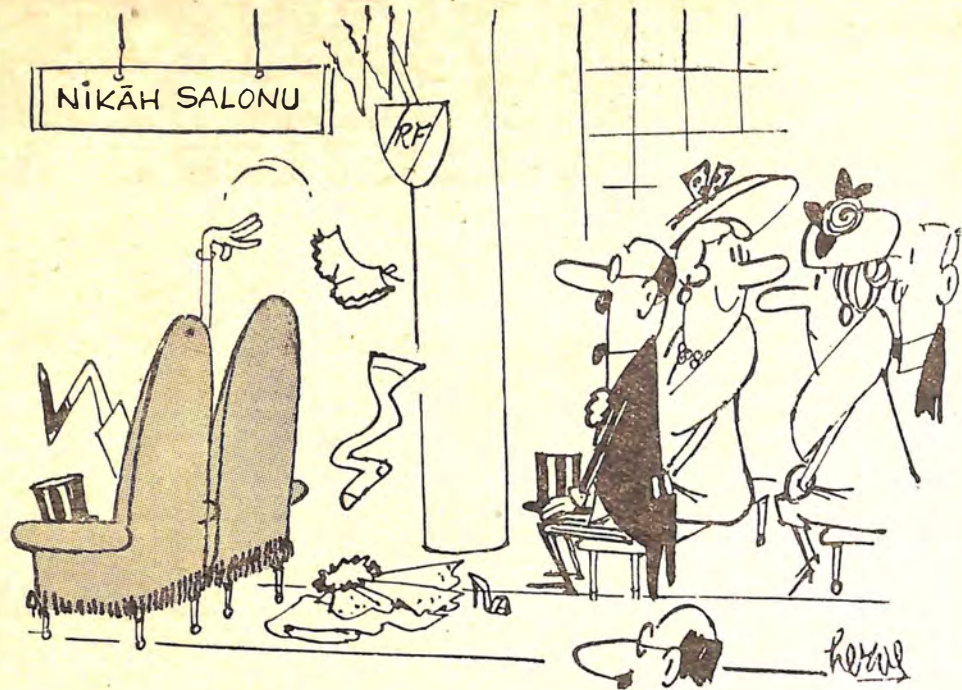
— Yiyecek maddeleri ne âlemde yoldaş? diye tekrar sorar, ve Stalin'in uzatığı kâğıtları inceledikten sonra:

— Bu böyle giderse, der, halk seni değil, beni takip edecek!

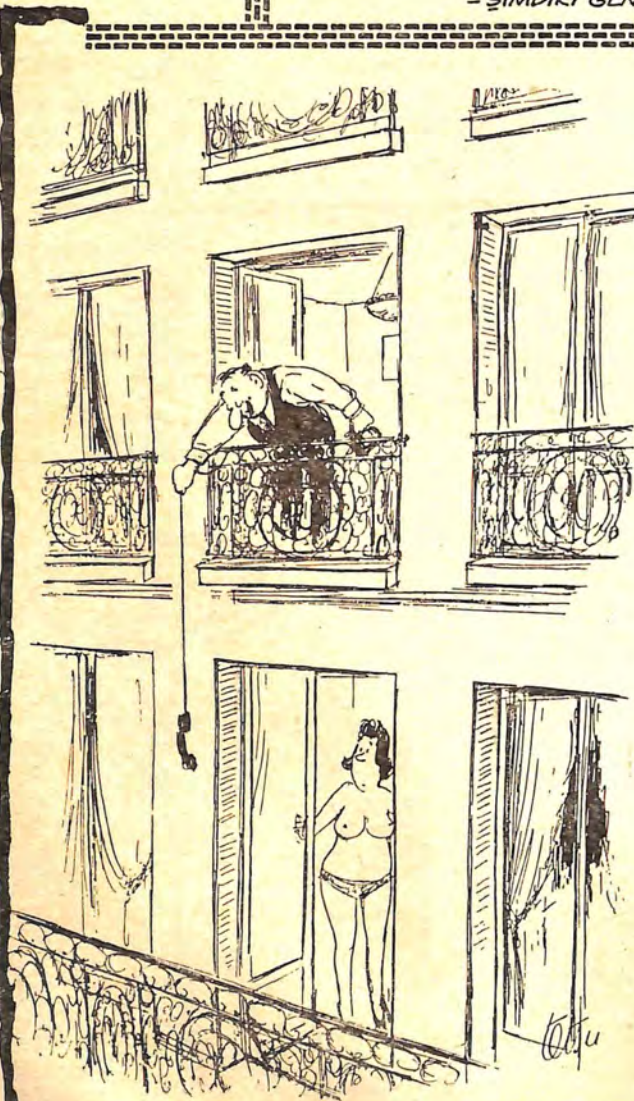

— Değil gibi banka müdürü ise aranızdaki otuzbeş yaş fark çok sayılmaz!..

Karikatürleri

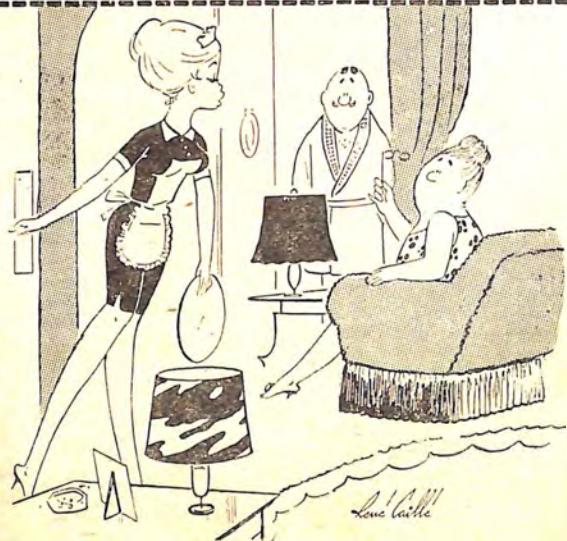
- ŞİMDİKİ GENÇLER ÇOK SABIRSIZ OLUYORLAR !

—MADAM SUZİ, TELEFONDAN İSTİYORLAR!

-ÜÇ GÜN SONRA TEKRAR GELİNİZ,
SÂRGİYİ DEĞİŞTİRECEĞİM!

HANIM- YARIN KAHVALTI SEKİZDE...
HİZMETÇİ- UYANMAZSAM ODAMA GE-
TİRİN LÜTFEN!

Altinyıldız'ın meşhur Nisan-Ekim (yazlık) çeşitlerinden...

Avrupa'ya ihrac edilenlerle
aynı kalitede olan

ALTINYILDIZ Süper Kid Mohair ve Silky Mohair

ALPAKALARI

piyasaya arzedilmiştir

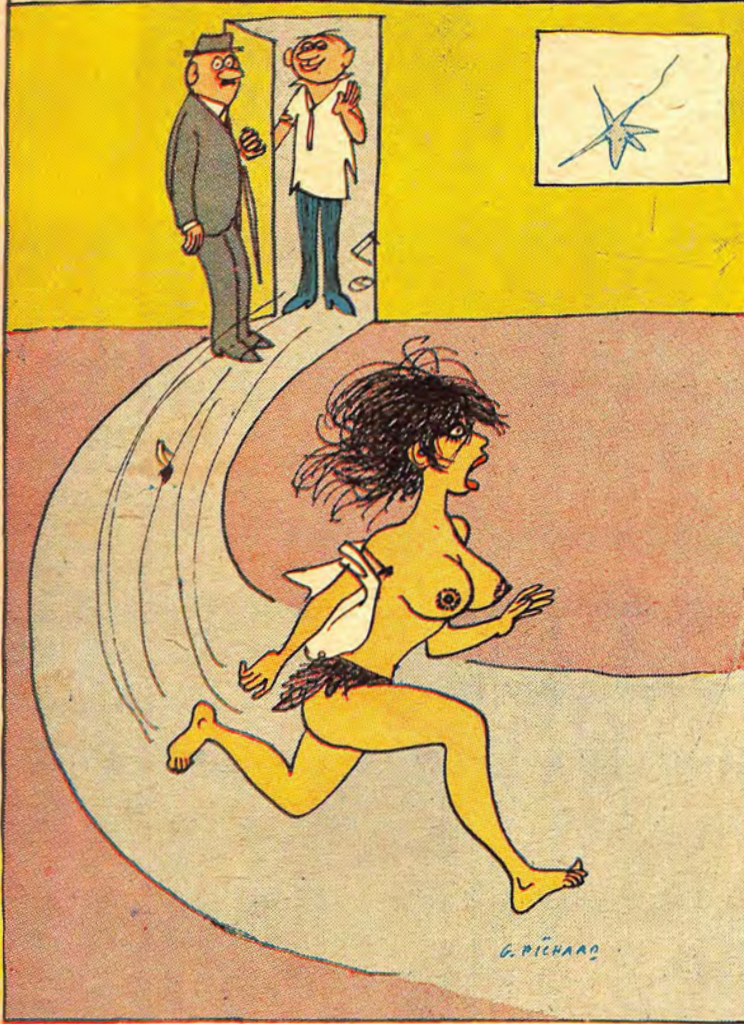
Dünyaya nam salmış olan Türk tiftiği (mohair) nin en üstün kaliteleri ile imal edilen Altinyıldız Alpakaları, bugün Avrupa'da dahi rağbet görmektedir. Piyasamızda Altinyıldız Alpakaları rakipsizdir. Altinyıldız Alpakaları hafiftir, sıhhidir ve "mohair" in tabii parlaklığı sayesinde erkek elbiselerinin her rengine çok canlı durur. Buruşmaz ve toz tutmaz.

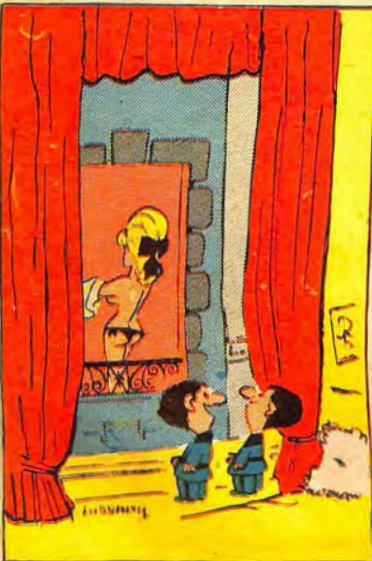
Altinyıldız

Avrupada aranan yerli kumaşlar

AK HA HA

-KUSURA BAKMAYIN, ALIŞAMADI...
DAHA BUGÜN EVLENDİK!

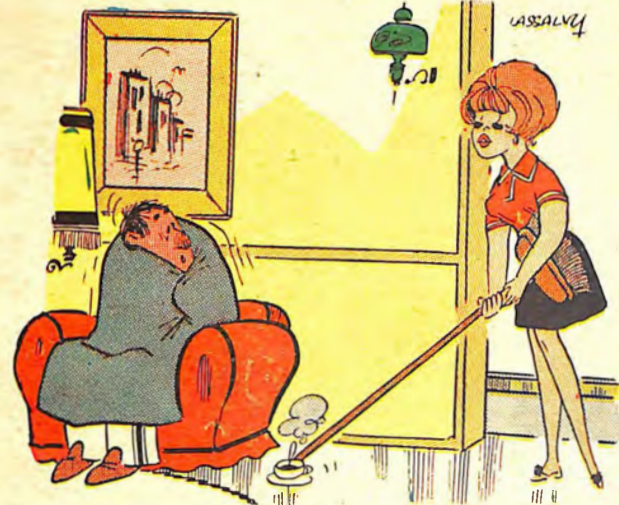
-HADİ BABAMA HABER VE-
RELİM DE BAHŞIŞ ALALIM!

-DEKOLTENİZ JÜRİYE
ÇOK TESİR ETTİ!..

-İLAÇLARI ALMASI İÇİN BU
SAREYİ BULABİLDİM!..

-KIZ... BENDEN Mİ KORKUYORSUN?
-HAYIR... NEZLEDEN!

-BUGÜN SİZE POSTADAN BİRŞEY
YOK... HABER VERİYİM, DEDİM...